

EMLÉKIRATFÉLÉK

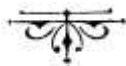
ÉS EGYEBEK.

*

ÍRTA ES KIADTA

DR. ISTÓCZY GYŐZŐ.

— 1911. —

BUDAPEST, 1911.

BUSCHMANN F. UTÓDAI KÖNYVNYOMDÁJA.

L

Abban az egyenlőtlen küzdelemben, a melyet én egy negyedszázadon át tartott képviselőségem alatt a 70-es és 80-as években a parlamentben vívtam, – én a legyőzött fél lettem. Hogy miként történt ez meg, azt főbb vonásokban megírtam már egy, az 1906. évben »A magyar antiszemita párt megsemmisítése s ennek következményei« cím alatt kiadott munkámban. A jelen munkámban most újra kiterjeszkedem annak az egyenlőtlen küzdelemnek egyes részleteire, emellett azonban a fősúlyt arra helyezem, hogy ismertessem azt a helyzetet, a melybe én, annak a pártnak a vezére, a pártom szétveretése következtében jutottam, a mely helyzetből a jelen munkámmal nemcsak magamat, hanem az általam képviselt ügyet is újra kiemelni czélozom, habár, mindenki által könnyen érthető méltó elkeseredésemben, a pártom megsemmisítése folytán elhatalmasodott ellenfeleimnek, az »egyptomiaknak« és szövetségeseiknek keserű – de való – igazságokat kell is a szemükbe mondanom.

»Egyptomiaknak« nevezem én őket, az én ellenfeleimet, nem pedig »kazároknak«, miként ez a képviselőházban legújabbán, elég helytelenül, divatba jött, amiről alább majd bővebben szólok, – ismétlem, »egyptomiaknak« nevezem én őket, az én ellenfeleimet, ősi hazájukról, de meg azon okból is, mert hisz a saját történetírójuknak, Flavius Josephusnak »De Judaeorum antiquitate contra Apionem« című, a zsidó nép

érdekében írt apológiájában (vádiratában) – a melyet én, magyarra lefordítva, »A zsidók ősrégi voltáról« cím alatt az 1903. évben latin-magyar szövegben kiadtam, – a zsidókról a többi között az van megírva, hogy az ó-egyptomi, görög és római történetírók tudósítása szerint, a zsidóknak az eredete az lett volna, hogy a zsidók egyptomi bélpoklosok és rühesek (leprosi et scabiosi) s más egyéb kórságokban sínylődő emberek voltak, a kiket, mivel Egyiptomban igen elszaporodtak s közveszedelmet képeztek, Bocchoris egyptomi király, Ammon isten jósdájának az utasítására, mintegy kétszázezer főnyi számban egész Egyiptomban özszetereltetve, katonasággal kikisértetett a pusztába, hogy ott elvessenek, aminek előtte egy részüket a tengerbe belefojtatta. De bizony a zsidók nem veszték el a pusztában, mert Mózesben vezérük akadt, a kiról az ó-kori történetírók (nevezetesen Manetho egyptomi pap s történetíró) azt írták, hogy Heliopolis városában Osiris istennek a papja volt, s ezért az Osiris név után eredetileg Osarsiph-nak hívták, s mint szinte bélpoklost, a többi bélpoklosokkal és rühesekkel együtt szinte száműzték, s a ki, a nevének Mózesre való változtatásával,*) a zsidókat, mint tudjuk, szerencsésen elvezette, meg-hozva nekik a törvényeit, a melyek közül a hozott egészségügyi törvényeire nyilván éppen azért volt szükség, hogy azt a bélpoklos és rühes (greczlis)

*) »Super est, ut adver sus eum (Manethonem) de Moyse dicam . . . Dicunt Heliopolitanum fuisse, unum ex illius loci sacerdotibus, illuc ob leprám fugatum.«

S ismét: »Ferunt sacerdotem eum, qui eis reipublicae formám legesque tradidit, natione Heliopolitanum, nomen Osarsiph, ab Heliopolitano deo Osiri, postquam in eam nationem transiit, mutasse nomen, et Moysen fuisse nuncupatum.« (L. Flavius Josephus »De Judaeorum antiquitate contra Apionem«, a 92. es 80. lapokon.)

meg más egyéb kórságokban sínylődött csürhe népséget kigyógyítsa, s nevezetesen az Egyiptomban (a mi kóbor cigányainkhoz: ezen indiai pária-ivadékokhoz hasonlóan) élvezett döghústól *) s főleg a disznóhústól eltiltsa. Mert Tacitus, a »történelem atyja« is azt írja a többi között róluk »Históriæ« című műve ötödik könyvében, (1. 2-5. p.) hogy: »A disznó hústól tartózkodnak, mert emlékezetükben tartják azt a nagy veszedelmet, a melylyel őket egykor csúffá tette a rüh, a mely kórságnak az az állat alá van vetve«. (*»Sue abstinent, memoria cladis, qua ipsos scabies quondam turpaverat, cui id animal obnoxium.«*)

Remélem, ezen, az ó-kori történetírók tudósításain alapuló történelmi felfogás ellen nem lesz nem is lehet kifogásuk a »Világ« című, Budapesten megjelenő napilap t. szabadgondolkodóinak sem, a kik a kereszténység lényegét és intézményeit egyik úgy mint a másik nap (a zsidó-magyar újságírói jargon szerint: »nap-nap után«) éles késsel a legkíméletlenebbül bonczolgatják, például, a sok között, lapjuknak 1910. évi ápril 7-ki számában »A Jézus-szenzáció« feliratú cikkben, ismertette a Németországban az irányban folyamatban levő vallás-reformáció mozgalmat, azt írták, hogy »Jézus életét, úgy mint azt az »Uj-Szövetség« rajzolja, költeménynek, legendának kell tekintenünk«; mivel, szerintük, »Pál apostal Jézus nevű históriai személyiséget nem ismert«. Mert hisz, ha ők, a »Világ« t. szabadgondolkodói, a maguk szempontjából, a kereszténységet illetőleg a dolgok végokait kutatgatják, ennek a logikai folyománya az, hogy mi meg viszont, az ó-kori történetírók nyomán, visszamegyünk vagy másfél év-

*) »Semmi elhullottat ne egyetek. Add az idegennek,« (t. i. nem-zsidónak) »ki kapudon belül vagyon, hogy megegye, vagy add el neki« (Mózes ötödik könyve, 14. rész, 21.)

ezreddel korábbi időre, az egyiptomi belpoklosokig és rühesekig.

Joggal tehetjük pedig ezt különösen mi magyarok, azon okból is, mert, ha lehet és szabad a magyar nép eredetét a legkülönbözőbb népekre: a finnekre, a törökökre, a tatárookra, mongolokra, a szumirokra visszavinni; ha lehet bennünket az etruszokkal is rokonságba hozni, (ami, mellesleg megjegyezve, csak hízelgő lehet ránk nézve,) sőt, ha lehet még azt is fejtegetni, hogy, miként egy, a mexicói viszonyokat alaposan ismerő hazánkfia nemrég tette, a magyarok és az amerikai indiánok között is vannak rokon vonások, a melyek az utóbbiaknak még Ázsiából Amerika földjére való szakadása előtti időből valók: – szóval, ha lehet és szabad a magyar nép eredetére nézve minden képzelhető és képzelhetetlen verziót elmondani, – nem látom be, miért ne lehetne s miért ne lenné szabad a zsidó nép eredetére nézve is elmondani az összes ó-kori: egyiptomi, görög és római történetíróknak a verzióját is, a mely szerint a zsidók nem mások, mint ivadékai az egyiptomi belpoklosoknak és rüheseknek, a kiket egész Egyiptomban a lakosság közül hivatalos utón kiválogattak, s mint ilykép »kiválasztott« népet Egyiptomból kikergettek. Hát a ki nem akarja, ne higgye el. De akár elhisszük ezt a verziót, akár nem, – tudni tudnunk kell azt, még pedig a következő okokból is:

Ugyanis nekünk magyaroknak még egy különös okunk s így teljes jogunk is van arra, hogy szellőztessük a zsidó nép eredetének a kérdését. Ez a különös ok pedig a következő:

Ugyanis több évvel ezelőtt egy neves zsidó-magyar író, az egyik fajrokon budapesti lapban egész komoly képpel egy történelmi s ethnologiai fejtegetést közölt, a melynek a veleje az volt, hogy a magyarok néni mások, mint Izrael elveszett tíz törzsének: a Ruben, Simon, Lévi, Júdás, Izakhár, Zabulon,

Dán, Naftali, Gád és Ázer törzseinek az ivadékai, a mely »felfedezésének« a közlése után az illető héber cikkíró pathetice felkiáltott, hogy: »íme hát, a magyarok többé nem panaszkodhatnak, hogy fajrokonok nélkül vannak Európában, mert hisz itt vannak a tőlük évezredek előtt elszakadt zsidó fajrokonai: a József és Benjamin törzsebeli zsidók, s viszont a zsidók is végre ráakadtak évezredekkel ezelőtt tőlük elszakadt és elveszetteknek hitt fajrokonaira.«

Ezeket írta meg annak idején az említett héber-magyar cikkíró, s az összes magyar lapok közül (tudtomra) csakis az egyetlen (abban az időben még létezett) »Magyar Állam« volt az egyedüli, a mely a most ismertetett zsidó dőreséget visszautasította, és pedig igen erélyes hangon utasította vissza.

De hát egyszer már »schwarz auf weiss« meg lévén írva az, hogy a magyarok voltaképen Izrael elveszett tíz törzsének: a Ruben, Simon, Lévi, Júdás, Izakhár, Zabulon, Dán, Naftali, Gád és Ázer törzseinek az ivadékai, – az erről szóló cikket persze siettek átvenni úgy a bel- mint a külföldi héber s egyéb betűs fajrokon újságok, s így a világ egész zsidóságában meggyökeredzett az a hit, hogy mi magyarok csakugyan Izrael elveszettnek hitt tíz törzsének a késő ivadékai, tehát fajbéli zsidók vagyunk; s nem lehetetlen, hogy a (mostmár néhai) dr. Lueger Károly által kiadott jelszó után, az osztrák keresztényszociálisok emiatt is csúfolnak bennünket »zsidó-magyaroknak«. (Judaeo-Magyaren.) – Ezt a rólunk táplált balvéleményt különben osztrák szomszédaink még azzal is indokolják, hogy, szerintük, »ma már a zsidót a magyartól nem lehet megkülönböztetni, mert hát a mely magyar-zsidókkal összejönnek, ezeknek legtöbbször ékes (50 krajczáros) magyar nevük van, s egész kurucz magaviseletet tanúsítanak előttük«. Hát, hogy osztrák szomszédaink megcsinálhassák – de meg mi magunk is megcsinálhassuk –

a diagnózist arra nézve, hogy ki a zsidó és ki a magyar, arra nézve tájékozásul megjegyzem itt azt, hogy a zsidót (no meg a zsidó kakukfit is, mert hát ilyenek is vannak köztünk már meglehetősen számmal,) nem annyira a (görbe) orráról, mint inkább rézsút, ferdén álló s elálló kajla füleiről lehet felismerni, a mely jellegzetes zsidó fülállás különösen hátulról nézve szembeszökő. Ez a jellegzetes zsidó fülállás pedig az őseik részéről Egyiptomban néger pária-elemekkel végbement vérszerinti összevegyülésnek lehet a következménye.

Abból a körülményből mármost, hogy a zsidók között az imént ismertettek szerint az a hit gyökerezett meg, hogy mi magyarok az Izrael elvesztett tíz törzsének az ivadékai vagyunk, magyarázható meg tán az is, hogy miért »vonzódnak« a zsidók olyannyira hozzánk, s miért özönlenek legújabbán egész Európából hazánkba, a melyet már mint Új-Palesztinát tekintenek, a melyben az I-ső rendű magyarok ők, mi pedig, valódi, vérszerinti magyarok már csak II-od rendű magyarok vagyunk, a kiknek egész közgazdaságát, sajtóját, politikáját sat. már ők, az I-ső rendű magyarok irányítják, s a sajtójukban (a melyben egyik úgy mint a másik nap bennünket a magunk anyanyelvén szidnak és gyaláznak, meg hajszákat folytatnak ellenünk,) bennünket még magyarul beszélni is tanítanak, gyalázatos módon rontva a nyelvünket. Például, a számtalanok között, – a már említett »nap nap után «-on kívül (ami a német »Tag für Tag« akar lenni,) – az »ámde« szócska helyett állandóan az »ám «-ot használják, nem tudva azt, hogy más az értelme az »ámde«-nek is, meg az »ám«-nak is, ami például a következő kifejezésből is látható: »Ámde nem úgy van ám az.« Ott van továbbá az »is« szócska, a melyet a világ minden kincséért se mernének azok az I-ső rendű magyarok a mondatnak a legutolsó szavául, az ige után hasz-

nálni, mert hát, németül gondolkozva s magyarul írva, a német nyelvnek megfelelőleg, a mely az »auch«-ot (»is«-t) sohase használja a mondat végén, illetve az ige után, így írnak: »Ha meg *is* látta«, – »Ha el *is* ment«, – »De, ha nem *is* volnának megkülönböztethetők« sat. sat., ehelyett »ha meglátta *is*«, – »ha elment *is*«, – »de, ha nem volnának *is* megkülönböztethetők« sat. sat., – sejtelmük se levén arról, hogy az »*is*« szócskának az ige *előtt* vagy az ige *után* való alkalmazása mellett, a mondatnak más-más értelme van. Ott van aztán továbbá például az »auslösen« német igének legújabbán valósággal botránnyosan alkalmazott magyar fordítása, amikor például azt írják, hogy »vegyes érzelmeket *vált ki*«, ehelyett »vegyes érzelmeket *kelt* vagy *gerjeszt*« sat. A budapesti zsargonszerű »várjál« (»várj« helyett) pedig máris hódító körútra indult országszerte mi közöttünk II-od rendű magyarok között is, – a mit előreláthatólag rövidesen követni fog tán majd a »menjél«, »jöjjél«, »tegyél«, »hozzál«, »adjál« sat. sat. is, a mely hajczibáló magyar kifejezéseket is hallottam már itt Budapesten I-ső rendű magyarjaink részéről, sőt olvastam az újságaikban is. Hát még az az újságaikban folyton használt kifejezésük, hogy »A füle *botját* se mozdította meg«, ehelyett »A füle gombját (vagy emellett, jobban mondva: »a füle hegyét«) se mozdította meg«. Hát vegyék itt egyszer mindenkorra tudomásul a mi »magyar« sornalisztáink, hogy »botja« nincs (legalább a mi) fülünknek, hanem igenis, van »gombja«, t. i. a fülünknek az a puha alsó része, a melyben a nők a fülbevalójukat viselik, a mely fülrészre vonatkozik a most mondott magyar kifejezés is. Hanem hát a mi héber-magyar irkászaink nyilván a maguk és a fajrokonaiik jellegzetes fülének azt a *tölcsérét* értik a fülük »botja« alatt, a mely tölcsér az ő fülkagylójukat hátul a fejükkel összeköti. No hát ilyen értelemben csakugyan lehet a fül-

nek a »botjáról« beszélni; mert bizony a zsidó fülnek tényleg megvan ez a »botja«, t. i. a fülüknek a tölcse, a mely rövidebb-hosszabb fültölcserük: »fülbotjuk« teszi aztán az ő egész fülüket olyan elállóvá és rézsút, ferdén állóvá is; holott a mi, magyarok (s általában európaiak) fülkagylója, minden tölcse nélkül, közvetlenül és szorosán simul a fejünkhöz, és hozzá még függőleges állású is, ellentétben, miként fentebb is már mondtam, a zsidóknak még Egyiptomból származó elálló s rézsút, ferdén álló kajla füleivel. Hát így állván a dolog, a mi héber-magyar újságíróink csakis akkor írjanak a fülnek a »botjáról«, ha csakis a maguk fajrokonairól írnak, ne pedig akkor is, amikor mirőlünk magyarokról írnak.

Mindebből pedig az az üdvösséges tanulság, hogy hát mi magyarok csakis önmagunk s a különben is világszerte összevisszarágalmazott nemzetünk iránt tartozó kötelességet teljesítünk akkor, amikor kereken visszautasítjuk azt a zsidó hülyeséget, hogy mi magyarok Izrael elveszett tíz törzsének: a Ruben, Simon, Lévi, Júdas, Izakhár, Zabulon, Dán, Naftali, Gád és Ázer törzseinek az ivadékai volnánk. Tisztelettel nem kérünk ebből az atyafiságból s az ezzel járó »dicsőségből«, s ennek az indokolásául egyenesen parancsoló kötelesség ránk nézve, konstatálni azt, hogy az ó-kori történetírók egyértelmű tudósítása szerint, a zsidóknak az eredete az volt, hogy az őseik, közveszélyességük miatt Egyiptomból kiűzött bélpoklosok és rühesek voltak, a kiket a lakosság közül, főleg nyilván a pária lakosság közül, száműzetés végett hatóságilag kiválogattak, s ily értelemben csakis és pedig a szónak legszorosabb értelmében »kiválasztott« nép voltak.

De mégis: várjunk csak! Mégse mondott bizony egészen bolondot az a héber-magyar cikkíró, hogy t. i. a magyarok zsidó ivadékok. Mert hát, igenis,

van közöttünk magyarok között egy frakció, de egyre szaporodó, s emellett hatalmas frakció, a mely őseiül az egyiptomi bélpoklosokat és rühesBket, vagy, ha jobban tetszik: Ábrahámot, Izsákot és Jákobot is tiszteli, – nem ugyan a Ruben, Simon, Lévi, Júdás, Izakhár, Zabulon, Dán, Naftali, Gád és Ázer törzseiből, hanem a Józsefnek és Benjáminnak közöttünk élő (és uralkodó) törzseiből. Ez a frakció ugyanis apai vagy anyai ágról zsidó ősökkel is »dicsekszik«; persze az illetők csak úgy titokban, magukban dicsekednek ezzel; a nagyvilág előtt azonban rettenetesen titkolják ezt a magyarságukon esett »szépség hibát«, olyannyira, hogy képesek lennének embert ölni, ha valaki nyíltan a szemükre vetné ezt az »egyiptomi« eredetüket, olyannyira szégyenlik és restellik ezt, szemben az antiszemitává lett külvilág előtt. Ez az »egyiptomi«-magyar frakció a magyar meg a zsidó faj keresztezéséből állt elő, és különösen felsőbb társadalmi köreinkben olyannyira el van terjedve, hogy emiatt azoknak a felsőbb társadalmi körökhöz tartozó családoknak legalább is a fele-része (ha nem több,) ilyen félzsidó, vagy fertályzsidó (à la »fertálmagnás«) vagy duodec-zsidó-keverékekből áll, és pedig néhány zsidó eredetű főúri család tagjaival réges-régtől fogva folyó összeházasodások folytán. S ez is lehet egyik oka annak, hogy a mi belviszonyainkat tán még nálunknál magyaroknál is jobban ismerő osztrákok bennünket magyarokat, a néhai dr. Lueger Károly által kiadott jelszó után, »zsidó-magyaroknak« (»Judaeo-Magyaren«) csúfolnak. S itt van aztán a megfejtése Magyarország egyre jobban terjedő elzsidósodásának, vagyis a magyar közmondás szerint: »Itt van a kutya eltemetve.« S azért részben itt keresse az »Alkotmány« is az 1910. évi június 19-ki számában tett azon kifakadásában konstatált ténynek a magyarozatát, a mely kifakadásában ezeket írta: »Végre-valahára, egyszer, egyetlen

egyszer« (Miért csak: »egyetlen egyszer?«) »le kell írunk, a mi már évtizedek óta mélységes fájdalommal tölti el minden katolikus« (nemcsak: katolikus) »magyar szívét, hogy régi, érdemes főúri családjaink már évtizedek óta, kevés kivétellel, a zsidóság anyagi és politikai rabjai.«

Ismétlem: itt van a megfejtése Magyarország egyre jobban terjedő elzsidósodásának. Mert azok a fél-, fertály- s duodec-zsidók (no meg a zsidó-sógorok) tüzzel-vassal arra törekednek, hogy, ha már egyszer ők benne ülnek az »egyptomi« szószban, hát az egész magyar nemzet, az egész világ is belekerüljön ugyanabba a szószba, – így aztán nem lesz majd feltűnő az ő családjuk speciális fél- sat. »egyptomi« eredete, szóval, arra törekednek, hogy az egész világ elzsidósodjék. Valóban érdemes lenne, ezeknek a magyar-zsidó keverékeknek (no meg a magyar-zsidó sógoroknak) a pszichológiájáról egy monográfiát írni, mert ez a dolog valami specifikum. Mert magyar emberek származzanak bár apai s anyai, vagy csupán apai vagy anyai ágon német vagy szláv vagy bármely más európai árja fajú elődöktől, tisztán magyaroknak érzik magukat, és semmi érzelmi s egyéb közösséget se tartanak fenn se a németséggel, se a szlávssággal sat. De, ha valamely magyar embernek az ereiben csak egy csepp zsidó vér folyik is, s erről még él a családban a tradíció, – az már magát a zsidókhoz számítja; s a zsidóság is a (tágabb értelemben vett) »unsere Leut« közé számítja az ilyeneket. S a sportkörök nem vezetnek pontosabb törzskönyvet a nemes fajtájú lovaknak és nemes fajtájú kutyáknak a genealógiájáról, mint ahogy vezetnek magukban a zsidók jegyzéket azokról a magyarokról, a kiknek az ereiben az ő vérükből is folyik több-kevesebb.

Az ilyen amfibiumok előtt aztán, a hatalmas zsidó sajtó révén nyitva áll a világ; mert szólnak mellettük

az újságokban a jerichói harsonák, s előttük áll a politikai s egyéb érvényesülés útja is. És jellemző dolog, hogy az ilyen fél-, fertály- s duodec-sat. zsidó-magyar keverékek (no meg a zsidókkal összesógorosodottak,) mind fölfelé törekednek, s mintha az ördög bujt volna beléjük, folyton izegnek-mozognak, mindaddig, amíg az irányadó közéleti állásokat a kezükre nem kaparintják, ami rendszerint sikerül is nekik; mert, ha az egyikük kezéből kicsovad a gyeplő, jön helyettük a másik, – szóval, az »Eduárd és Kunegunda, Kunegunda és Eduárd« nóta járja náluk. Nomina sunt odiosa. De ezek a nevek a beavatottak előtt úgysis ismeretesekek; a »laikus« nagyközönségnek azonban persze fogalma sincs az egész dologról. S ha aztán közben-közben véletlenül mégis egy, minden zsidó nexus nélküli férfiú kerül a felszínre, mindaddig mesterkednek, amíg őt ki nem akolbólítják, hogy újra egy, a (tágabb értelemben vett) »unsere Leut«-ból való ülhessen bele a nyeregbe.

Ezek a magyar-zsidó keverékek aztán a legdühödtőbb ellenségei a ma már többé-kevésbé világszerte érvényre jutott politikai s parlamentáris antiszemitizmusnak és természetesen esküdt ellenségeim énnekem is, a ki ezt a politikai, parlamentáris antiszemitizmust európaszerte initiáltam. Ugyanők voltak azok, a kiknek a lelkén szárad az, hogy a 80-as évek vége felé az akkori kormány, kooperálva az ellenzéki pártokkal, a magyar országgyűlési antiszemitapártot agyoncsapta, – aminek a történetét – mint már említettem, – megírtam »A magyar antiszemitapárt megsemmisítése s ennek következményei« című, az 1906. évben kiadott munkámban.

A magyar országgyűlési antiszemitapártnak a 80-as évek vége felé történt agyoncsapatása következtében aztán az ország elzsidósodása óriási mérveket öltött, úgy, hogy a fentebb említett héber-magyar cikkíró szerint: a Ruben, Simon, Lévi, Júdás, Izakhár,

Zabulon, Dán, Naftali, Gád és Ázer törzseibeli zsidó-ivadékoknak a hazája: Magyarország, már-már csak-ugyan egy Új-Judaeává kezd válni, a mely veszedelem immár imminenssé is vált napjainkban a következő okból:

Ugyanis, a világszerte szép fejlődésnek indult sionizmus elé (a mely sionizmus szót a zsidó lapok állandóan cionizmusnak írják, hogy a nagyközönség ne értse meg, hogy voltaképpen miről van a szó,) – a mely sionizmus a zsidó államnak vagy legalább autonóm tartománynak Palesztinában való fel-, illetve visszaállítását s a zsidóságnak oda való kitelepítését tűzte ki célul, – egy váratlan akadály gördült, a mely a következőből áll:

Ugyanis nem titok, – hisz maguk a zsidók fennen dicsekednek vele, – hogy az Abdul Hamid szultán ó-török uralmát az új-törökök, a törökországi és európai zsidóság hathatós támogatásával döntötték meg; tették pedig ezt a zsidók abban a reményben, hogy, mivel Abdul Hamid kormánya a zsidóknak Palesztinába való be-, illetve visszavándorlását perhorreskálta, úgy, hogy még a Jeruzsálembé zarándokló zsidóknak is csak három hétig volt szabad ott tartózkodniok, mert különben kitolonczolták őket a birodalomból, s így természetesen Abdul Hamidnak a kormánya a sionizmusról még csak hallani se akart, – az új-törökök, csupa hálából is, az ő: a zsidók sionista törekvései elé nem gördítenek majd akadályokat, de sőt majd a kezükre is járnak abban, hogy ők, a zsidók, Palesztinát, mint »közjogilag biztosított otthont« megkapják, – szóval: hogy Palesztinában lerakhatják majd az alapját az újból létesítendő hajdani Zsidóországnak.

S a győztes új-törökök eleinte hajlandóknak is mutatkoztak a velük szövetséges zsidóságot ilyen kedvezményben részesíteni, s erősen hívogatták őket egész Európából bevándorolni, – miként ezt kiemel-

tem az 1909. évi szeptemberhóban kiadott, a képviselőválasztókhoz intézett szózatomban, a mely szózatot a jelen munkámban mellékletül hoztam, s a mely szózatomban dolgáról alább majd bővebben is fogok szólni.

Az új-törökök azonban a legújabb időben hirtelen észretértek, (a zsidó-magyar újságírói zsargon szerint: »észbekaptak«,) hogy: Hohó! Hiszen a zsidók, a maguk sionista tervei érvényesítésével, a birodalom egy részét kiszakítani akarják a birodalom testéből. Már pedig, ha már egyszer a nagyrészen muzlim hitokon albánoknak se hajlandók autonómiát adni, ezt, Palesztinát illetőleg, a zsidóknak még kevésbé adják meg. S ettől fogva az új-török politikai köröknek teljesen megváltozott a politikája a zsidósággal szemben, úgyannyira, hogy az új-török kormány a zsidóknak még azt is megtiltotta, hogy Palesztinában ingatlanokat vásárolhassanak.

Ezzel aztán – legalább egyelőre – befellegzett a sionistáknak is, és pedig nemcsak Törökországban, hanem az egész világon is, – amit tán én sajnállok legjobban, én, a ki az 1878. évi júniushó 24-kén »A zsidó államnak Palesztinában való visszaállítása« tárgyában a képviselőházban tartott s úgy a zsidóság mint a nem-zsidó társadalom körében világszerte élénk visszhangot keltett beszédemmel s előterjesztett indítványommal az elhatározó lökést megadtam a sionista szervezkedésre. Lehet, hogy a zsidók úgy állanak most majd boszút az őket lóvá tett új-törökökön, hogy most meg majd az új-török uralmat iparkodnak megdönteni, s az ó-törökökhöz fognak átpártolni, aminthogy ezek időnkint forrongani is kezdenek s összeesküvéseket szőnek. De tény, hogy a sionista politika ezidőszertől – már amennyiben ez Törökországot illeti, – kudarcot vallott.

Hát mostmár, hogyha az európai zsidóság az ősi hazába, Palesztinába, – legalább egyelőre –

nem mehet, ki kell keresnie Európában egy országot, a melyben elhelyezkedhetik, s mint uralkodó faj berendezkedhetik.

Ilyen országot pedig Európában, Magyarországon kívül, egyet se találnak; mert minden európai országban ott áll előttük az antiszemita tilalomfa, sőt Oroszországban egyenesen az akasztófa. Csakis minálunk Magyarországon szabad nekik a vásár, az általam fentebb már kifejtett s alább még bővebben kifejtendő okoknál fogva.

Tehát mi magyarok készen lehetünk most az általános zsidó invázióra, a mely veszedelem főleg az oroszországi s a galicziai lengyel zsidók (a »kázárok«) részéről fenyeget bennünket; mert, ha most, az utolsó órában a magyarság fel nem ocsúdik a lethargiájából, s hozzá nem fog a védekezéshez az őt fenyegető óriási veszedelem ellen, – úgy a magyar nemzet is azon két európai nemzet sorsára fog jutni, a melyeket annak idején a zsidóság tett tönkre, azzal, hogy elárasztva azoknak az országát, a társadalmukba is befészkelte magát, s a zsidó elemmel ilyenkép végbement vérszerinti összevegyülés következtében maga a nemzet is elsatnyult. Ez a két európai nemzet pedig a spanyol meg a lengyel nemzet.

A mi elsöben is a spanyolokat illeti, tudjuk a történelemből, hogy a középkorban ott szertelenül elszaporodott zsidók oly nagy szerepet vittek Spanyolországban, hogy belőlük még spanyol grandok is lettek (miként manapság másutt: bárók). De a vérkeveredés is erősen folyamatba jött a spanyolok meg a zsidók között főleg annak a folytán, hogy, mikor az 1492-ik évben a zsidókat kiűzték Spanyolországból, a jobbmódúak avégből, hogy az országban maradhassanak, tömegesen keresztényekké lettek, s ezen a réven vérszerint is összekeveredtek a spanyol néppel, a spanyol nemes, főúri családokkal. Egyenkint is Spanyolország az összes zsidóknak az 1492.

évben történt kiűzésével meglehetősen megkésett, szemben a többi európai államokkal; mert Franciaország, Anglia, Németország és (Nagy Lajos király alatt) Magyarország a maguk zsidait még az 1348. évben üzték ki; kiűzték őket pedig az u. n. »fekete halál« nevű pestis dühöngése alkalmából, a melynek a terjesztését is ama népek a zsidóknak tulajdonították, mire aztán a most említett országokból kiűzött zsidók Lengyelországba menekültek, ahol »Nagy« Kázmér lengyel király, Eszter nevű zsidó maitresse-é kedvéért, az országba befogadta őket.

Annak a spanyol-zsidó keveréknek pedig a terméke az a széllel-béllel, fenhéjazó hidalgo-népség, a melyre nézve egyebek között jellemző dolog az is, hogy nagy része nem elégszik meg egy-két nemesi praedikátummal, hanem a neve elé 10–20 nemesi előnevet is biggyeszt, – sa melynek a prototypje Don Quixote de la Mancha. A spanyol nép tehát a zsidókkal annak idején végbement vérszerinti összekeveredés következtében a züllés lejtőjére jutott, a melyből még ma se bír kimozdulni; mert a spanyol népet jellemző vak fanatizmus is zsidó (meg semita-arab) örökség.

Elcsépelet közhelyeket írnék, ha ismertetném itt Lengyelország szomorú sorsát, a melyet viszont az elzsidósodott nemesség (slachta) okozott. Hogy mi módon zsidósodott el ez a slachta, – arra nézve van, a többi között, egy történeti adat, a mely szerint valamelyik lengyel király idejében törvény lett hozva, amelynek értelmében minden zsidó, a ki kikeresztelkedett, lengyel nemességet nyert, – a minek a méltó pendantja csakis az a középkorban az egyik castiliai király alatt hozott törvény lehet, a melynek értelmében minden lelecz nemesi származásának nyilvánított, nehogy a talált gyerekek között lehető hidalgo-csemeték közül egyetlenegy is veszendőbe menjen a spanyol nemességre nézve. – A most emlí-

tett lengyelországi »liberális« rendszabálynak aztán, a kikeresztelkedett »nemes« (s hozzá persze gazdag) zsidókkal való összeházasodások folytán, a lengyel slachtának az elzsidósodása s ezzel együtt elsvihákosodása lett. Ennek a svihákságnak pedig a prototype e volt az a lengyel slachticz, a ki az egyik lengyel országgyűlésen tartott beszéde folyamán így kiáltott fel: »Laudatur Graecia de septem sapientibus?! Cso'zs to? In Polonia neque septem stultos invenies.« (Magyarul: »Dicsérik Görögországot a hét bölcs miatt?! Ugyan micsoda ez? Lengyelországban még hét ostoba embert se fogsz találni.«) – Egyébiránt azok a szegény lengyelek magától a zsidó Heinetől (a mely »német« költőnek évek óta készen levő szobrát, mellesleg megjegyezve, egyetlenegy németországi város se fogadta el, még ingyen se, felállításra, míg végül legújabbán egy hamburgi zsidó kávéháznak a terraszán, tehát privát helyiségben, nyert elhelyezést,) – mondom, azok a szegény lengyelek magától a zsidó Heinetől kapták meg a maguk jellemzését a következő kezdetű versében:

»Krapulinski und Waschlappski,
Zwei Polen aus der Polakei.«

(Magyarul: »Krapulinski és Waschlappski, – Két lengyel Polákiából.«) Tudnivaló, hogy a »Crapula« szó részegségi mámort, a »Waschlappen« szó pedig mosogató rongyot (törülő rongyot) jelent magyarul.

Hogy pedig a most ismertetett nemzeti nyegleségek hamisítatlan zsidó-ízű nyegleségek, arra nézve, a párhuzam meghuzhatása végett közlöm itt az osztrák-»német« humoristának, Saphirnak a következő versét, a melyet a maga részére a halála után síriratul rendelt alkalmaztatni:

»Wand'rer, zieh den Hut,
Hier liegt ein Jud.«

(Magyarul: »Vándor, kapd le a kalapodat, – Itt egy zsidó fekszik.«) –

Hát most mirajtunk, magyarokon van a sor, hogy a spanyol hidalgók: a Don Quixote de la Manchái meg a lengyel Krapulinskik és Waschlappskik nemzetévé süllyedjünk. Mert hisz már Mommsen Tivadar megírta »Römische Geschichte« (»Római történelem«) című munkájában, a római birodalom bukásának az okait fejtegetve, hogy: »Der Jude ist der plastische Dämon des Verfalls der Menschheit.« (Magyarul: »A zsidó a látható [testet öltött] gonosz szelleme az emberiség hanyatlásának.«) Persze Mommsen, a zsidókról hozott ezen ítéletét még annakelőtte írta meg, mielőtt még gazdag magánkönyvtára a tűznek a martaléka nem lett, a mely könyvtárának a restaurálására a németországi gazdag zsidók is nagy összeget adtak össze, hogy a jövőre nézve betömjék a száját. –

Azt hiszem, hogy az eddig kifejtettekkel eléggé megokoltam azt, hogy miért szükséges, különösen nekünk magyaroknak, a zsidók eredetének a kérdését az ó-kori: egyiptomi, görög és római történetírók tudósításainak a megvilágításában is ismertetni, a mely szerint a zsidók nem mások, mint ivadékaik a belpoklosságuk és rühességük miatt Egyiptomból hatóságilag kiűzött páriaféle népségnek. Elkerülhetlenül szükséges pedig ezt tudnunk s ezt a tudatot minél szélesebb körökben elterjeszteni és pedig mint ultima rációt, a magunk védelmére; mert mindaddig nem fogjuk őket arról a magas lóhátról leszállíthatni, a melyre nálunk Magyarországon felkaptak, s mindaddig nem fogjuk megtörhetni azt a csendes terrorizmust, a melyet a társadalmunkra gyakorolnak, s a mely terrorizmus hatása alatt formálisan nyögünk, amíg ezt a tükröt, annyiszor amennyiszor kell, a szemek elé nem tarthatjuk. S ennek a hangsúlyozásával, azt hiszem, hogy a kereszténységet s ennek intézményeit egyik úgy mint a másik nap (a zsidó-

magyar újságírói zsargon szerint »nap nap után«) élesen kritizáló »Világ« című napilap t. szabadgondolkozójának a szellemében is jártunk el; mert »Quod uni justum, alteri aequum« (»A mi az egyikre nézve jogos, az a másokra nézve méltányos«).

Ez a »Világ« című napilap különben, arra nézve, hogy milyen magas lóhátra kaptak fel nálunk a zsidók, csattanós bizonyítékot szolgáltatott az 1910. évi május 27-ki számában olvasható s a zsidóság »közvéleményét« híven visszatükröztető következő kiszólásával is: »A zsidóság oly dicső kiváltsággal dicsekedhetik, melyhez fogható nincs az egész mindenségben, nincs a zenithen túl, a nadíron alul, a tej úttól jobbra és balra.« Úgy látszik, hogy a »Világ« cikkírója – a ki különben ugyanabban a kiszólásban »többi rongy keresztény«-ről is beszél, nem ismeri azt a francia közmondást, hogy: »Du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas«, – a mi magyarul annyit tesz, hogy: »A fenségestől a nevetségesig csak egy lépés van«; – ez az egy lépés pedig a jelen esetben, miként láttuk, az egyiptomi bélpoklosokig és rühesekig visz. Az ebben rejülő komikumot s a zsidóknak annyi évezred után még manapság is nemzeti kórságát képező rüheséget különben a német néphumor is konstatalta a következő, közismert versben:

»Nichts dauert ewig,
Der schönste Christ wird schäbig,
Nur der Jud ist auserkoren,
Denn – er ist schäbig geboren.«

(Magyarul: »Semmi se tart örökké, – A legszebb keresztény rühes lesz, – Csak a zsidó van arra kiválasztva, – Mert ő rühesen született«) – Aztán meg miért vannak nyáron az összes fürdőhelyek a zsúfoltságig tele zsidókkal, ha nem azért, hogy ők a mózesi törvény által, nyilván főleg a rüh mint

bőrbetegség ellen rendelt »rituális fürdőt« elegáns alakban élvezhessék?

A »Világ« imént ismertetett kiszólásának különben méltó hasonmása az, hogy a »P. H.« az 1911. évi január 27-ki számában közölt egy cikkében »a zsidó faj nagyszerűségéről« írva, annak »übermenschszerű jelességéről« beszél, vagyis a zsidót megteszi »emberfölötti ember«-nek. –

Arra nézve mármost, hogy a sionizmus törekvéseinek – legalább egyelőre való – megghiúsulásával, mi a teendő a zsidók részéről, de meg a mi részünkről magyarok részéről is, a kiket mostmár imminenter fenyeget az a veszedelem, hogy a hazánk Új-Palesztina lesz, – ezekre nézve az én véleményem az, hogy a zsidók csak szervezzék továbbra is a sionista mozgalmat; mert, habár egyelőre kevés kilátás van az új-törökök engedékenységre s arra, hogy az európai hatalmak interveniálnának diplomáciai utón a török kormánynál arra nézve, hogy a zsidók Palesztinát mint »közjogilag biztosított ott-hont« megkapják; de idővel magában Törökországban is olyan fordulat állhat be, hogy a török kormány kénytelen lesz paktálni a (pénzes zacskót úgysis a kezükben tartó) zsidókkal Mert ne higgyen senkise a törökországi állapotok tartósságában, s ne áltassa senkise magát azzal, hogy Törökország képes lesz »megifjodni«, habár az új-törökök »ifjú« törököknek hívják is magukat. Nem képes pedig Törökország egyáltalán »megifjodni« az izlám miatt, a mely nem más, mint egy torz alakja a judaizmusnak; legfőképp pedig nem képes Törökország megifjodni azon okból, mert ott, ahol a nő rabszolgasorsban sínylődik, megfosztva még a polgári, sőt emberi jogaitól is, ott politikai szabadságról, sőt még civilizációról is, még csak álmodni se lehet.

De, ha a zsidók nem mehetnek is vissza – legalább egyelőre – Palesztinába, ott van előttük a

Palesztinával tőszomszédos Egyiptom, a mely ország úgysis az ősi hazájuk volt; ott egyelőre berendezkedhetnek, mert az Egyiptomot uralma alatt tartó angol kormány éppen napjainkban nagy területeket bocsátott a rendelkezésükre letelepedési célra, s onnét aztán közel van Afrika tágas belseje is, a melyet vasút fog maholnap összekötni a délafrikai angol birtokokkal. Ott Egyiptomban s annak a táján aztán nyugodtan bevárhatják, amíg Törökországban újra kedvező fordulat állván be az ő sionista törekvéseikre nézve, – a szomszédos Palesztinába majd tömegesen bevonulhatnak, akár újra a Vöröstengeren át, ma már persze nem gyalogszerrel, hanem gőzhajókon.

A mi pedig azt illeti, hogy mi magyarok mostmár mikép védekezzünk a bennünket imminenter fenyegető zsidó invázió, s általában a zsidó veszedelem ellen, – erről már írtam egyéb irodalmi műveimben, s országgyűlési beszédeimben annak idején eleget szónokoltam is; de azok a védekezési módok mindenki előtt úgysis kézzelfoghatólag világosan álló dolgok. Azért itt csak azt kell óhajtánunk, s ezt jogunk van követelni is, hogy azok a minden hivatottság nélküli, elbizakodott s csakis a zsidó sajtó reklámja által feltrombitált, nagyokká fej fujt fél-, fertály- meg duodec-zsidó-magyar közéleti férfiak, meg a velük egy húron pendülő zsidó-sógorok, a kiknek a titkos terve Magyarországot Új-Palesztinává tenni, s a kik ilykép magyar nemzeti politikának az örve alatt voltaképpen zsidó nemzeti politikát űznek s így zsákban macskát árulnak, – vonuljanak szerényen félre, s ne fussanak folyton versenyt s ne erőszakoskodjanak folyton a mérvadó pozíciókért; mert arról egyszer mindenkorra csak tegyenek le; hogy, hőn ápolit ideáljukat megvalósítandók, ezt az országot Új-Judaeává fogják tehetni; mert mi magyarok a szegény rutheneknek a a sorsára jutni s a zsidó népnek a helotái, páriái lenni nem akarunk, s nem is leszünk. Ez az ország

a valódi magyaroké, s ezeknek joguk van arra, hogy a hazájuk ügyeit valódi magyarok, magukat valódi magyaroknak érző férfiak intézzék.

Mivel azonban »Nulla regula sine exceptione«, (»Nincs szabály kivétel nélkül«,) a fentebbi aposztrofálás természetesen nem szól azoknak az egyes férfiaknak, a kik fél- sat. zsidó (vagy akár egész zsidó) eredetük daczára, hivatottsággal bírnak az általuk elfoglalt pozíciókra, és képesek az általános emberiségi szempontoknak a niveaujára emelkedni, s ez okból nekünk nem is ellenségeink, – valamint nem szól a hasonló minőségű zsidó-sógoroknak sem, a kik emellett, a helyzetüket, a melybe egyszer már, tán egész véletlenül, belecsöppentek, tán felülrá maguk is a humorisztikus vagy éppen komikus (nem pedig a tragikus) oldaláról fogják fel, s ez okból ránk nézve nem is veszedelmesek.

Egyébiránt arra nézve, hogy maguk a zsidók között is nemcsak egyesek vannak jóindulattal irántam, hanem hogy a zsidóság: az orthodox zsidóság egyes köreiből, a palesztinai beszédem miatt még bizonyos népszerűségem is van, – arra nézve szolgáljon itt bizonyítékul a következő megtörtént eset:

Még budapesti gyakorló ügyvéd koromban, az egyik itteni kir. járásbírósnál tárgyalásom levén, a tárgyalási teremben megszólított engem egy ismert nevű orthodox zsidó ügyvéd kollega következőleg:

Ő: » A múlt szombaton híre futamodott a zsinagógánkban, hogy t. kartárs úr ellátogat oda hozzánk.«

Én:???

Ő: »No igen, mi a legnagyobb tisztelettel fogadtuk volna t. kartárs urat, ha szerencsétlenül volna bennünket; mert mi orthodoxok teljesen egyetértünk t. kartárs úrral.«

II.

Ezek után mostmár visszatérve oda, ahol a jelen fejtegetéseimet elkezdtem, – itt elsőben is hangsúlyozom azt, hogy énnekem, szerencsétlenségemre, a köztünk élő (és uralkodó) »egyptomiakkal« gyűlt meg a bajom és pedig még fiatakoromtól fogva, amikor is egy »egyptomi« kompánia belém, mint megye-törvényszéki bírónak, beleakasztotta a kampóját, – a mely affaire-ről szinte bővebben írtam »A magyar antiszemita-párt megsemmisítése s ennek következményei« cím alatt az 1906. évben kiadott munkámban. Ez az affaire, a melynek többé aztán a mai napig véget nem ért folyamányai következtében én, úgy látszik, mostmár egész életemre, egy valóságos »száraz martyr« lettem, – mondom: ez az affaire a beavatottak előtt mint a »baltavári árverési ügy« ismeretes; a nagyközönség azonban csak annak a nagy nyilvánosság előtt, a magyar parlamentben kifejlett későbbi következményeit ismeri, amióta t. i. a szerény kis »baltá«-ból az évek, évtizedek folyamán fejsze, sőt bárd, csatabárd lett az általam kezdeményezett politikai, parlamentáris antiszemitaizmusnak a szolgálatában.

Annak a »baltavári« ügynek a folyamán ugyanis bámulatomra, megdöbbenésemre, magamnak volt bőséges alkalmam tapasztalhatni, hogy az egyptomi ember, tehetsége szerint szórva a pénzt maga körül megvesztegetésre és lekötelezésre, képes és kész olyan – a büntető törvényekbe is ütköző – hazard vállalkozásokra, olyan vakmerő lépésekre, aminőkkel szemben, mi, nem-egyptomiak, százszor is meggondoljuk magunkat, hogy megriszkirozzuk-e azokat. Mert a vakmerő, hazard vállalkozás meghiusulta esetén, minket a saját nemzetbelieink, a saját véreink cserbenhagynak nemcsak, de sőt sokan közülük tán még magukban örül-

nek is a bukásunkon; holott az egyiptomi ember tudja azt, hogy, ha belebukik is velünk szemben vakmerő, hazard vállalkozásába, a vele szolidaritást vállaló egész egyiptomi népség, nemcsak idehaza, hanem – ha kell, – széles e világon is, magáévá teszi bukott felelőjének az ügyét, s boszut iparkodik állani s előbb-utóbb boszút is áll azon a nem-egyiptomin, a ki vakmerősködött – a maga igazának a tudatában, – szembeszállni valamelyik »Einer von unsere Leüt «-tel, s ezt véletlenül le is teperni, amint-hogy én is letepertem, habár nagy erőfeszítéseknek az árán, a magam »egyptomiját«.

Az egyiptomiak tehát ily módon egy pusztító, vérnélküli hadjáratot, egy csöndes irtóháborút viselnek ellenünk, a melynek a mivoltát részletesen ismerttettem a »Szociálpolitikai pártszövetkezet« (»pártkoaliczió«) megalakítása tárgyában az 1909. évi szeptemberhóban kiadott s a képviselőválasztókhoz intézett szózatomban, a melyben a 80-as évek »Országgyűlési antiszemita pártját« a most említett elnevezés alatt javasoltam újra szervezni; de a mely szózatomban, az egyiptomiaktól való páni félelmében valóságos megdermedtségbe esett magyar nagyközönségnél, legalább eddig, csak a pusztában kiáltónak a szava maradt.

Ezen választási szózatomban közzététele folytán eleinte többen hajlandóknak is nyilatkoztak előttem az újonnan szervezendő pártunk programjával mint képviselőjelöltek fellépni; de, mire aztán a fellépésre került volna a sor, valamennyien visszariadtak. Persze magamnak kellett volna jó példával előljárni azzal, hogy fellépjek újból képviselőjelöltnak s ezzel zászlót bontsak. De hát ez is abban maradt, azon egyszerű okból, mert nem sikerüli a választási alkotmányos költségeket összehoznom. Mert hát köztudomású dolog, hogy nálunk Magyarországon »alkotmányos« választási, több-kevesebb költség nélkül

nincs választás. Mert a mi szerencsétlen központosított választási; szavazási eljárásunk mellett, a képviselőjelölteknek a saját zsebjükből fizetniök kell a tisztelt választókat azért, hogy legszebb alkotmányos jogukat gyakorolják; a községenkinti szavazási eljárás pedig, a melynél a szavazatszedő küldöttség községről községre jár a szavazatok beszédese végett, s így emellett a választás napján se fuvar- se élelmezési költség nincs, minálunk Magyarországon még mindig csak a »jövő zenéje«, holott az egész világon – kivéve tán még Dániát és Luxemburg nagyfejedelemséget, – mindenütt községenkinti a szavazás.

– Választási pártpenzalapunk pedig, a melyből úgy a magam, mint a többi antiszemita párti képviselőjelöltek választási költségeit, legalább részben, fedezni lehetett volna, – nekünk antiszemitáknak nemcsak 1909-ben, hanem soha nem is volt. Mert mielőltünk antiszemiták elől mintha csak úgy futna a pénz, a mely bennünket úgy látszik kerülni, »mint az ördög a tömjént«, – nyilván abból az okból, mert mi antiszemiták éppen a pénzhatalom ellen küzdünk, s ezért, úgy látszik, felütötte az orrát velünk szemben: »Sa majesté: l'or«. (Őfelsége: az arany.)

Pedig hát szerettem volna, a változott viszonyok között, újra bejutni a képviselőházba, mert lett volna még elég mondanivalóm, s van ma még nagyobb leszámolni valóm az »egyptomiakkal«, mint amekkora volt azokból korábbi képviselőségem alatt.

Így a többi között a következő törvényhozási s kormányzati intézkedéseket is javaslatba hoztam volna:

Először: tekintettel arra, hogy a zsidók minden mózesi törvényes intézkedést szigorúan megtartanak, például a sok között a kóserolást is, a mely procedúra megóvja őket attól, hogy döghúst egyenek, a mibe belebetegedhetnének, sőt bele is veszhetnének; hanem a fentebb már idézett mózesi törvényhely

egyenesen meg is parancsolja nekik, hogy a döghúst mivelünk, nem-zsidókkal etessék meg, vagy minekünk nem-zsidóknak adják el, persze jó pénzen, – ismétlem, tekintettel arra, hogy a zsidók minden mózesi törvényes intézkedést szigorúan betartanak, kivéve egyes-egyedül a jubilaeumot, a melyet a divatból egészen kihoztak, – (esetleg) indítványoztam volna, hogy állami intézményképpen hozassék be újra a zsidókat illetőleg a jubilaeum.

Ennek az állami, szociálpolitikai s közgazdasági szempontból rendkívül fontos, speciális zsidó intézménynek a mivoltára nézve utalom az olvasót egy, mindenkire nézve könnyen hozzáférhető forrásra és pedig a Pallas-Lexikonra, a melynek a vonatkozó közleményéből itt a következőket hozom:

»*Jóbel-év* (annus jubilei). Mózes III. k. 25. 8–17. szerint minden 50. év, melyet 7X7 szombatév = 49 után kürtszóval (héberül *jóbel*, innét a neve,) hirdettek. A J-ben ... az eladott földbirtok visszakerült előbbi tulajdonosához, illetve ennek örököseihez. (U. o. 25., 39-42. és 50-54; v. ö. u. o. 27., 17-25.) . . . Ezen intézménynek, mint a szombat és a szombatév alapeszméje továbbképzésének végcélja: az egyes családok megóvása a végképi elszegényedéstől s elzülléstől ... és a földbirtok felosztása körül létrejött egyenetlenségek kiegyenlítése« sat.

Így a Pallas-Lexikon, – a melynek a közleménye kapcsán, a dolognak a bővebb megértésére nézve \$ következőket adom elő:

Ugyanis a hajdani Zsidóországban a lakosság-
nak az egyik része, minden ötven év leforgása alatt úgy-
annyira kiuzsorázta, kiszipolyozta, vagyonilag tönkre-
tette a lakoságnak a másik részét, hogy ennek a
folytán Judaeában csakis két társadalmi osztály, t. i.
a dúsgazdag, milliomos zsidók osztálya, meg a sze-
gény, koldus zsidók osztálya volt. Ennek a fejtetőre
állított állapotnak a korrektívumául hozta be a

»mózesi« törvényhozás a jubilaemot, amikor aztán volt Judaeában öröm, »hegyen-völgyön lakodalom«; – csakis az uzsorások és népszíjolyozók duzzogtak s magukban nyilván káromkodtak is, s csakis az vigasztalta őket, hogy az 51-ik évben majd da capo, újra szabadon elkezdhetik népszíjolyozó, uzsorás manipulációikat.

Judaeában tehát minden 50-ik esztendőben olyan agrárius »General-Kvitt«-féle volt. – Hát itt volna tán már az ideje annak, hogy emlékeztessük a zsidókat a mózesi parancsokra, hogy mi, nem-zsidók is jubilálhatnánk istenigazában egyszer már a mózesi törvények értelmében, s ne csak a száz meg ezer, egyéb, indokolt és nem indokolt, érdemes és hiábavaló alkalmakból tartsunk magunk között, szűkebb vagy tágabb körű jubilaemi ünnepegeket.

Mirés J., III. Napóleonnak a házi bankára, a múlt század hatvanas éveinek a vége felé a következő profécziát kockáztatta meg: »Après cent années toutes les richesses de la terre appartiendront aux Juifs.« (Magyarul: »Száz esztendő múlva a földön levő összes vagyon a zsidóké lesz.«) Mires bankárnak ez a, nyilván a hajdani judaeai állapotokra való gondoláson alapult jóslata óta negyven s egy-néhány év telt el s így közel egy félévszázad. Hogy ezen félévszázad alatt mennyire haladt általában a földkerekségen a vagyonnak zsidó kezekbe való kerülése, arra nézve nincsenek statisztikai adatok, vagy legalább nekem nem állnak ilyenek rendelkezésemre. De, igenis, Magyarországra nézve már állnak rendelkezésemre ilyen statisztikai adatok, a melyekből alaposan következtethető, hogy a zsidó Mires által megjövendölt száz év múlva (sőt előbb is,) Magyarországon csakugyan az összes vagyon a zsidóké lesz.

Ugyanis Petrássevich Gézától az 1904. évben »Zsidó földbirtokosok és bérlők Magyarországon « cím alatt egy, a kérdés alapos tanulmányozásán alapuló

munka jelent meg, a melyre hivatkoztam is már egyszer »A magyar antiszemitapárt megsemmisítése s ennek következményei« cím alatt az 1906. évben kiadott füzetemben, – a mely munkájában Petrássevich Géza kimutatta azt, hogy már akkor, t. i. 1904-ben a művelés alatt állott magyar földbirtoknak 27Va százaléka zsidó kézen volt, tulajdoni vagy bérleti czímen. Azóta ez a százalék legalább is 30–35 százalékra emelkedhetett, – s mindez a zsidó emancipáció óta körülbelül 44? év alatt. Ez a százalék pedig mostmár mértani arányban fog növekedni, úgy, hogy nem kell arra száz év, és Mirés bankárnak a jóslata Magyarországra nézve teljesezésbe fog menni, – szóval: beállanak nálunk is a judaeai állapotok. Hogy pedig ez minél hamarább megtörténhesék, egyre sürgetik a zsidók az egyházi javak szekularizációját, arra spekulálva, hogy a szekularizáció révén majd az egyházi javak is hamarosan a kezükre kerülnek, – noha bizony a püspöki és káptalani jószágok tetemes része, haszonbérleti czímen már most is úgyis a kezükön van. Hát az egyházi javaknak a zsidók által egyre sürgetett szekularizációjával szemben is s ezen agitációjuk ellensúlyozásául is, mi meg viszont követelhetnénk a zsidókra nézve a mózesi törvény jubilaumának állami utón, egy vagy más modalitás mellett való újrabehozatalát, – s akkor aztán az egyházi javakat »szekularizálni« akaró zsidóinkkal kvittek lennénk.

Másodszer: ha sikerült volna a képviselőházba újra bejutnom, indítványoztam volna a kartelleknek és trösztöknek (»trust«-öknek) törvényhozási utón való eltiltását és bírói üldözését.

Azon utak-módok közé ugyanis, a melyeknek a révén a zsidók a lakosságnak összes vagyonát a kezeikbe kaparintani s ezzel a hajdani judaeai állapotokat nálunk is előidézni törekednek, tartozik az elsőrendű életszükségleteket képező áruczikkék ár-

nak a kartellek és trösztök útján való fokozatos, a végtelenségig menő felverése is, a mi a lakosságra, főleg pedig a fix fizetéssel bíró állami s egyéb alkalmazottakra nézve a megélhetést már-már majdnem lehetlenné teszi. Azok a kartellek és trösztök természetesen úgyszólván kizárólag gazdag zsidókból vagy olyanokból verődnek össze, a kiknek a pénzüzetek pénzei rendelkezésükre állanak, – a miről mindjárt alább majd bővebben. – A kartellekbe, trösztökbe összeállott több-kevesebb pénzes zsidó aztán összevásárolja a falvakon a gabonát s általában a föld terményeit és az állatokat, másutt meg más, elsőrendű élelmi szükségletet képező árukat, potom áron, úgy hogy a termelő gazdaember nem képes megélni, hanem kénytelen Amerikába kivándorolni, – s aztán azoknak az árucikkeknek az árait ők diktálva, három-négyszeres áron bocsátják áruba a fogyasztó közönségnek, a melyet ilykép kiszipolyoznak, ők maguk pedig milliomosok lesznek. Ezek ellen a kartellisták, trösztisták ellen eddig minden rendszabály hiábavalónak bizonyult; például a szerb sertéshús és romün*) marhahús behozatalának a megengedésétől mindenki a sertéshús és a marhahús árának a leszállását várta. Várta, de hiába várta; mert a kartellisták és trösztisták azokat a külföldi husszállítmányokat már a határszállításon lefoglalják maguknak; a hazai fogyasztó közönség tehát a szerb sertéshússal és romün marhahússal úgy járt, mint a »mádi zsidó« (a »magyar« újságok travesztálása szerint »mádi regálebérlő«) – t. i. ott van, ahol

*) Hogy miért »romün«, és se nem »román«, se nem »oláh«, – azt szakszerűleg, kellőleg megmagyaráztam »A magyar nemzetet megillető hely az európai népcsaládban« című, az 1908. évben megjelent munkámban, a melynek a tanulságait azonban a »magyar« sajtó kutyába se vette, mert azt a munkát én írtam, a ki öelöttük egy boykottált »ens non existens« (»nemlétező lény«) vagyok.

azelőtt volt, az egyre dráguló serteshússal és marhahússal.

Itt más orvoslási mód nincs, mint azokat a közönséget kifosztogató kartellistákat, trösztistákat egyszerűen becsukadni és súlyos pénzbüntetéssel sújtani, úgy, amint ezt legújabban Franciaországban és az északamerikai Egyesült-Államokban már teszik is. –

Imént említettem, hogy a mi kartellistáink, trösztistáink a magyar pénzügyintézetek pénzével is dolgoznak a nagyközönség megrontására. Ennek a magyarázata pedig, de általában véve is annak a magyarázata, hogy miért van a zsidónak mindig disponibilis pénze, – az, hogy a zsidók sokkal könnyebben jutnak pénzügyintézeti kölcsönhöz, mint mi, nem-zsidók. Mert a zsidó kölcsönkérők a legtöbb esetben kellő számú, többé-kevésbé jó váltókezeseket is tudnak állítani, mivel az egyik zsidó erészben is segítségére van a másiknak, s az egész »mischpoche« (család) is siet a segítségére a pénzügyintézeti kölcsönt felvenni akaró családtagnak, s így a pénzügyintézeti váltó-cenzorok nem is utasíthatják vissza a váltóikat; holott nem-zsidó kölcsön venni akarók csak ügyyel-bajjal, Pontius Pilátusig lótvá futva kapnak kezeseket, ha ugyan így is kapnak; no, ilyenekül rokonokat meg rendszerint még kevésbé. Így történik aztán, hogy a mi pénzt magyarok, nem-zsidók a takarékpénztárakba berakogatnak, abból váltókölcsönre szoruló magyarok, nem-zsidók vajmi keveset látnak; mert azt onnan legnagyobbbrészt zsidók szedegetik ki váltókölcsönbe, és manipulálnak vele üzletberendezésre, (fényesebbnél-fényesebb üzletek berendezésére,) házvételre, birtokvételre, esetleg a náluk legújabban divatba jött parcellázásra való birtokvételre sat. Így történik meg aztán az is, hogy nem ritkán azt olvasuk az újságokban, hogy valamely Jakab vagy Salamon vagy Pinkász sat. nevű üzletember 1-2 száz-

ezer korona passzívával csődöt mond, az aktívái pedig nem mennek többre 2-3 ezer koronánál, vagy tán ennyire se. Ezen az úton aztán számos pénzintézetnek a bukását is idézik elő, a mire nézve egy eklatáns esetről hallottam több évvel ezelőtt egy tiszavidéki kis városban, ahol az ottani takarékpénztárnak majdnem az egész pénzét egy odavaló zsidó fakereskedő cég kapta ki kölcsönbe, a mely cégnek a két tagja aztán egy szép reggelre eltűnt a városból, Kelet-Indiába pályázva el, s hátrahagyva néhány ezer koronányi aktívát, – mire aztán a takarékpénztár csődbe is jutott, s az egyik igazgató efölötti kétségbeesésében fejbe lőtte magát, a másik a lakásán az ajtószárfára felakasztotta magát, a harmadik meg beleőrült a dologba.

Harmadszor, – ha sikerült volna a képviselőházba újra bejutnom, indítványoztam volna, hogy utasíttassák a kormány a magyarországi sionistáknak, hozzá már évekkal ezelőtt felterjesztett országos szervezeti szabályai jóváhagyására, úgy, miként ezt a jelen munkámban mellékletül hozott választási szózatomban is már kifejtettem. Az ország nem-magyar nemzetiségei közül csakis egyedül a zsidó nemzetiség kívánkozik ki az országból s meg akarja menteni magától az országot, – hát miért tartóztassuk mi őt vissza attól, hogy az ősi hazába, Palesztinába visszatérhessen, vagy máshova mehessen hazát alapítani magának, ő, a reánk magyarokra nézve a legveszedelmesebb nemzetiség, mert a tót, a romün sat nem jön nekünk magyaroknak a nyakára, hogy apáinktól öröklött birtokunkból kiforgasson bennünket, hanem örül annak, hogy él.

Igaz ugyan, hogy éppen annak a ténynek a folytán, hogy a magyar kormány a sionisták országos szervezeti szabályait, daczára ismételt sürgetéseknek, évek óta megerősítetlenül hagyja, a sionista mozgalom nálunk Magyarországon nem olyan intenzív

mint a többi államokban; de hát az országos szervezeti szabályaik kormányi megerősítése nálunk is nagy lökést adna a sionista mozgalomnak, daczára annak, hogy a lapok nagy része ezt a mozgalmat minden módon paralyzálni igyekszik; például, a »P. H.«, az 1911. márczius 14-ki számában azt irta, hogy »a magyar zsidók a czionisták között nem igen szerepelnek«, »mert hiszen ebben az országban elég jól találják magukat, és a boldogulás útját is elérik«. Már hogy az ördögbe ne találnák itt jól magukat; ránk magyarokra nézve azonban éppen ez a baj, – mert mi meg éppen őmiattuk nem bírunk boldogulni. –

Az eddig felsoroltakon kívül pedig, a többször hivatkozott választási szózatomban kifejtett szociálpolitikai irányban is lett volna számos indítványom, ha a képviselőházba ezidőszerint újra bejuthattam volna. De hát ez ezúttal elmaradt.

III.

Miként a fentebbi fejtegetéseim során már megjegyeztem, a 80-as években működésben volt pártomnak: az antiszemita pártnak a történetét főbb vonásokban megírtam a már említett »A magyar antiszemita párt megsemmisítése s ennek következményei« című, az 1906. évben kiadott munkámban, – a mely ottani fejtegetéseimhez hozzáteszem itt azt, hogy az 1884-ki s még inkább az 1887-ki általános képviselőválasztások alkalmával minden kő meg lett mozdítva a mi le veretesünkre. A legnagyobb csapás Itáliából – de nem az olasz nemzet részéről – lett ránk mérve, két onnan jött hatalmi szózat, illetve intézkedés formájában, a melyekről itt, ezúttal, kímélet okából, nem szólok. Ha ez a csapás bennünket nem ér vala, úgy én, az 1884. évben

nem 17-ed magammal, (egy, jobban mint nem, össze-tört párttal,) hanem 50-100-ad magammal jöttem volna be a képviselőházba, és társaimmal együtt még ma is ott ülnék a parlamentben, amint ülnek, a mi példánkra megalakult osztrák, német és francia (különféle elnevezés alatti) antiszemita pártok a saját hazájuk parlamentjében.

Azóta közei egy negyedévszázad múlt el, s íme, ma újra kezd jelentkezni a nyílt antiszemitizmus a magyar parlamentben, ahol egyesek már a »kazárokról« meg a »Kóbikról« mernek beszélni, – azonban (egy felszólalónak a kivételével,) a »zsidó« szót nem merik még kimondani, – szóval, nem merik a gyereket a maga nevének nevezni. Azzal pedig, hogy a »kazárokról« veszedelmességét még egy tekintélyes zsidó képviselő is nyíltan beismerte a képviselőházban egy felszólalásában, – mostmár minden oldalról konstatálva lett a zsidó veszedelem felforgása, s igazolva lett az antiszemitizmusnak mint politikai elvnek a jogosultsága. Mert hát a ruthének után következünk, sőt máris következünk mi magyarok, a kik közül, amióta a pártomat »bravourosan« agyoncsapták, már mintegy egy millió kimenekült Amerikába, a »kazárokról« mint új honfoglalók élők.

És itt van az alkalom, egy kissé bővebben szólni a »kazárokról«, ahogy a képviselőházban ezidőszerint a lengyel zsidókat nevezik, s a mely elnevezés alatt az illetők magukban a zsidókat általában értik.

Hogy a lengyel zsidók »kazárokról« volnának, – az egy fikció, a melyet olyanok eszeltek ki, a kik állásuknál fogva a felvidéki zsidósággal kénytelenek levén foglalkozni, a zsidó sajtótól (no meg másoktól is) való félelmükben nem merték a gyereket a maga nevének nevezni.

Hogy mi az eredete a több millióra menő lengyel zsidóságnak, azt a jelen fejtegetéseimnek a során, de meg az 1878. június 24-kén a képviselő-

házban tartott »palaesztinai« beszédemben is, már konstatáltam, t. i. a lengyel zsidók nem egyebek, mint ivadékai az 1348. évben Európában dúlt »fekete halál« nevű pestis alkalmából Nyugat-Európából kiűzött és Lengyelországban »tárt karokkal« fogadott zsidóknak, a kiknek az elrontott német: »jüdisch« nyelvük is emellett a tény mellett bizonyít. A lengyel zsidóknak abszolúte semmi közük sincs a kazár (magyarosan: kozár) néphez, a melynek a birodalma a Volga táján volt, s egy részük Árpáddal bejött Pannoniába, a mit bizonyít az ország egyes részeiben még ma is meglevő több »Kozár« nevezetű helység. A kozár nép a magyarokkal rokon ural-altáji nép volt, s hozzá nem zsidó vallású, hanem pogány volt; hanem, egykorú történelmi feljegyzések szerint, csakis a fejedelmük s ennek a »miniszterei« voltak vallásra nézve zsidók, a mely utóbbiak gondosan őrizték a fejedelmüket, hogy senkise férközhessen hozzá az Ő beleegyezésük nélkül, s a kit minden évben egyszer nyilvánosan megmutattak mint valami mumust a népnek.

Így állván a dolog, – mirevaló az, hogy most a képviselőházban egyesek »kazárokat« emlegetnek, mikor a lengyel zsidókról beszélnek, ezzel megbecsületenítve azt a magyarféle fajtájú becsületes kozár népet. Ha már egyszer szóvá teszik a képviselőházban a lengyel-zsidó üzelmeket, legyen bátorságuk a »zsidó« szót ki is mondani, s ne kerteljenek, amint ezt a »bátortalan« eljárásukat kellőleg megrotta még a »Világ« című napilap is az 1910. december 14-ki számában.

Azonban idáig mégis csak volnánk már a magyar parlamentáris antiszemitizmussal, az ellenünk antiszemitapárti képviselőkkel szemben ezelőtt vagy negyedszázaddal inscenált irtóháború után, a melyről most kiderül, hogy az legalább is egy súlyos politikai hiba volt, sőt ennél is több; mert hisz most,

(bizony jó későn,) ország-világ előtt világosan áll a magyarországi zsidókérdés fenforgása s aktualitása, s ezzel a magyar antiszemita politikai irányzatnak a létjogosultsága.

IV.

Pártomnak, az antiszemita pártnak a megsemmisítése után, – miután már hét képviselőválasztásnak az alkotmányos költségeit voltam kénytelen a magaméból viselni, – a rám nézve megváltozott viszonyok mellett aztán visszavonultam a képviselőségtől, az 1906. év őszén, az akkori általános képviselőválasztások előtt egy nyílt levélben elbúcsúzva Vas megye rumi kerületének a választóitól, a kik 25 éven keresztül híven kitartottak mellettem, s a kiknek köszönhettem azt is, hogy azzal, hogy legelsőben az 1872. évben, mint akkori (vasvári) járási főszolgabírójukat országgyűlési képviselővé választottak, lehetővé tették rám nézve azt, hogy én azt a czudar »baltavári« bandát, a mely négy álló esztendeig a nyakamba csimpeszkedve volt, a nyakamról végleg s alaposan lerázhattam. Visszavonultam pedig az aktív politikától jórészen a hozzám tartozóim iránti tekintetből is, mert azt hittem, hogy, ha elhallgatok, egyszer már majd csak békét hagynak nemcsak nekem, hanem a velem együtt, énmiattam, szinte bojkottált hozzám tartozóimnak is. Keservesen csalódtam; mert az »egyptomi« bojkott súlyát teljes mértékben éppen visszavonulásom óta éreztük és érezzük. Erről legyen itt elég ennyit mondani.

De nemcsak országgyűlési képviselő megszűntem lenni, hanem az 1867. évben vármegyei szolgálatba történt lépésem folytán abban hagyott, a politikám lefelé menetével azonban Budapesten, az 1884. évben újra felvett ügyvédi gyakorlattal is felhagytam;

mert, eltekintve attól, hogy általában minékünk, nem-egyptomiaknak már nem igen virul az ügyvédség, – az én boykottált helyzetemben énhozzám mint ügyvédhez többnyire csak olyan ügyfelek mertek fordulni, a kiket valamely »egyptomi«, »született felperes« perekkel keményen szorongatott. Ezek az ügyfeleim pedig – noha mondhatom, hogy mint ügyvéd a feleimre nézve nagy sikerekkel működtem, – többnyire nem fizettek. Erésben pedig furcsa tapasztalatokat is volt alkalmam szerezhetni, a melyeknek egyikéről-másikáról – amennyiben belejátszanak és pedig fölöttébb furcsa módon a politikába is, – tán még szó fog esni, s a mely tapasztalatok aztán végleg el is vették a kedvemet az ügyvédkedéstől.

A viszonyaimban beállott ezen gyökeres változások folytán, hogy a niveau-η tartsam magamat, még egyéb közelfekvő okokból is, az irodalmi térre léptem, – noha a 80-as években volt »12 röpirat« című antiszemitikus havi folyóiratomba egyszer már belebuktam; mert a kezdetben igen nagy kelendőségnek örvendett ezen füzetes irodalmi vállalatomnak a 12-ik évfolyamban már csak vagy 50 előfizetője maradt, a mire aztán be is szüntettem azt.

Fokozott erővel folytattam tehát a még az 1893. évben megindított »Jogi Tanácsadó« (mostmár régóta »Jogi és Közigazgatási Útmutató«) című havi folyóiratomat; – kiadtam Flavius Josephusnak »A zsidó háborúról« című – úgyszinte »A zsidók ősrégi voltáról« című műveit magyar fordításban; – kiadtam a Tacitus-féle »Historiarum« V. könyvének a zsidókra vonatkozó részét latin-magyar szövegben; – kiadtam az országgyűlési beszédeim, indítványaim és törvényjavaslataim gyűjteményét, – úgyszinte »A magyar antiszemita párt megsemmisítése s ennek következményei« című munkámat, egy térképpel kapcsolatban, a mely a 80-as évek antiszemita párti választókerületeit tünteti fel.

A képviselőséggel meg az ügyvédséggel való felhagyás után aztán hozzáfogtam irodalmi műveimnek az országban való terjesztéséhez: az előfizetőgyűjtéshez, megrendelésgyűjtéshez, – ebben a tekintetben követve Döbrentey Gábornak a példáját, a kiről az irodalomtörténelemben meg van írva, hogy ő a maga »Erdélyi Múzeum« című folyóiratát nemcsak maga adta ki, hanem maga árusította is. Ezt az utat-módot pedig, hogy t. i. a magyar író maga gyűjtsön megrendelőket a saját könyveire, ajánlom mindazoknak a magyar íróknak, a kik, a mi könyvkiadási és terjesztési ismert viszonyaink mellett, nem hajlandók a zsidókérdésben elfoglalt álláspontjukat feladni.

Kénytelen voltam pedig az előfizetőgyűjtéshez magam hozzáfogni, mert hát a magyar emberek rendszerint csak akkor vesznek, illetve rendelnek könyvet, ha eziránt őket személyesen felkeresik, – a mit bőven meg is cselekesznek a nagy könyvkiadó cégek, utazó ügynökeikkel elárasztva az országot. A most mondott dolog pedig még inkább állott az én könyveimre nézve, mert az én bojkottált állapotom mellett ugyan hiába vártam volna a postai úton maguktól megrendelőket.

Nyakamba kellett tehát vennem az országot, s ezzel egy szizifusi munkát végeztem; végeztem pedig álló 15 esztendőn át. Más ember tán belebetegedett-vagy éppen beleveszett volna ebbe a szizifusi munkába; én azonban végeztem azt anélkül, hogy 15 éven át csak egyszer is belebetegedtem volna. Ezen 15 év alatt pedig megjártam az egész országot, nem egyszer, de többször, Árvától Orsováig, Pozsonytól Brassóig; Máramarostól Csáktornyáig sat., többnyire éjjel utazva a vasúton, ott alva is, nem is, hogy nappal a dolgom után járhaszak. De ezzel az óriási fáradsággal mégsem állott egészen arányban az anyagi eredmény; mert, noha majdnem mindenki, a kit csak megkerestem, hacsak tehettem, s nem félt az

egyptomiaktól, a mi pedig igen sok esetben úgy volt, készséggel tett nálam megrendelést, az időmnek a nagy részét az ide-oda való utazgatás vette igénybe. Azért ezen s egyéb, az én bojkottált helyzetemből kifolyó okokból, az anyagi eredmény nem is volt, a szükségleteimet tekintve, teljesen kielégítő, s így a hiányt folyton az öröklött vagyonomból kellett pótolnom.

Az 1908. évben aztán arra a gondolatra jöttem, hogy egy »Cassastück«-öt írok, a melyet, nem lévén antiszemita tárgyú, majd a félénkebb hazafiak is, tömegesen megrendelni fognak. Írtam ugyanis egy történelmi, népismereti (ethnologiai) és nyelvészeti tanulmányt (étude) a magyar nemzet védelmére a bel- és külföldi támadásokkal szemben, »A magyar nemzetet megillető hely az európai népcsaládban« cím alatt, – lévén fiatal koromtól fogva kedvencz themám a történelem meg a nyelvészet, no meg emellett a zenészet is, a minék folytán kiterjeszkedtem ebben a munkámban a bájoságuk miatt világszerte híres magyar népdalok struktúrájának a megmagyarázására is, ereszben egy új theoriát is állítva fel. Azt hittem s joggal hihettem is, hogy ez a korszerű munkám magától is megy majd, s nem kell magamnak a terjesztése körül fáradoznom. Csalódtam. Mert első sorban is a lapok, a melyeknek pedig mindnyájának beküldtem, néhánynak a kivételével, agyonhallgatták, bojkottálták a munkámat, s így a nagyközség, nem vehetvén a megjelenéséről kellő tudomást, nem is reflektálhatott rá. Aztán meg azok az előkelő állású személyek s azok a testületek és hatóságok, a kiknek, illetve a melyeknek a körébe tartozott volna a magyar nemzet létérdekébe vágó ezen tudományos művemnek a felkarolása, daczára az eziránt hozzájuk intézett formászerű megkeresésnek, vagy nem tettek semmitse vagy aránylag keveset tettek. (A mely kevésért is különben köszönet az illetőknek.) Pedig hát köztük sok gazdag, dúsgazdag ember is

volt. Sőt a legfurcsább tapasztalatokat éppen egyes ilyen urakkal tettem.

Így voltam és vagyok tehát a magyar közönséggel, saját hazámfiaival, a kik előtt pedig annak idején igen felkarolt, egyik legnépszerűbb ember voltam az országban, s a vezére voltam egy, 17 képviselőből állott országgyűlési pártnak, – a mi mellett aztán nem lehet csudálkozni afölött, hogy a külföld még kevésbé vesz ma már tudomást rólam. Pedig hát annak idején Ausztriában, Németországban, Franciaországban sat. sokat emlegették a nevemet, s az általam kezdeményezett politikai, parlamenti antiszemitizmus náluk gyökeret vert s virágzik ma is; s annak idején özönlöttek hozzám az üdvözlő, buzdító, útmutatást kérő levelek az említett országokból; sőt Berlinből meg Parisból még interjúolók*) is jöttek hozzám.

Ezen előzményekre visszaemlékezve, azt gondoltam aztán magamban, hogy hátha sikerül magamat a külföldön regresszálnom, ha már egyszer itt a hazában feledni látszanak a múltakat, s az 1905. évben kiadtam német fordításban, a berlini kongresszus ülésezése alatt, 1878. június 24-kén a képviselőházban »A zsidó államnak Palaesztinában való visszaállítása« tárgyában tartott beszédemet s előterjesztett indítványomat, sok ezer példányban, arra számítva, hogy ezen parlamenti beszédem, a mely úgy az antiszemitizmus, mint a sionizmus szervezkedésére nézve európaszerte megadta az elhatározó lökést, –

*) Nem pedig »interjúolók«, – amint a mi sornalisztáink írni szokták. Tanuljanak egy kicsit angolul is, s azután megtudhatják azt, hogy az »interview« angol szó, a latin »intervis« igéből származik. Hanem hát őrájuk is alkalmazást nyer az a német versecske, hogy: »Obwol Journalist er, – Dennoch nichts liest er, – Und was er liest, vergisst er.« (Magyarán: »Noha sornaliszta ő, – Azért mégse olvas semmit ő, – S a mit olvas, elfelejti ő«.)

Ausztriában meg Németországban tömeges kelendőségnek fog örvideni. Ámde mi történt? Noha több száz osztrák és birodalmi német lapnak beküldtem a kiadványomat, onnan csakis néhány megrendelést kaptam. Pedig a parlamenti beszédeim s nevezetesen a most említett palesztinai beszédem miatt olyan népszerű ember voltam annak idején Németországban, hogy például az akkor kezdődő németországi antiszemita mozgalom vezetői köréből, 1880-ban Berlinből még egy csinos művű sörös kancsót is kaptam három billikommal ajándékba, a kancsó fedelére belül bevésett következő dedikációval: »Dem braven Herrn Victor Istoczy, dem Helden wider Israel, vier dankbare Deutsche. Berlin, 1880.« – a mely német nemzeti-ízű ajándéknak, mellesleg megjegyezve, én ugyan nem vehettem semmi praktikus hasznát, lévén én föltétlen absztinens, úgyannyira, hogy emiatt engem már rég méltán megválaszthattak volna az alkoholelleses liga egyik tiszteletbeli alelnökévé. – Sőt többet mondok: az 1882. évi szeptember 11-kén és 12-kén Drezdában megtartott első nemzetközi antiszemita kongresszuson az ott egybesereglett német antiszemita vezérférfiak egyhangúlag elfogadták az általam német nyelven szerkesztett s ott személyesen előterjesztett »A zsidóság által veszélyeztetett keresztény államok kormányaihoz és népeihez intézett manifesztumot« (»Manifest an die Regierungen und Völker der durch das Judentum gefährdeten christlichen Staaten«) – a mely manifesztum a kongresszus végrehajtó bizottsága által negyvenezer példányban kinyomatva, megküldetett az összes államok kormányainak, parlamentjeinek és hírlapjainak is. Ilyen előzmények után méltán gondolhattam azt, hogy a birodalmi németek, a kiknek mintegy harmincz nyílt antiszemita párti birodalmi gyűlési képviselőjük van, a kiknek a számát a legutóbb (1911. márczius 21-kén) Giessenben ezer főnyi szótöbbséggel meg-

választott dr. Waermer is egygyel szaporította, – »dankbar«-ok (hálások) lesznek majd irányomban, azzal, hogy majd tömegesen rendelik az ő kedvükért német nyelven kiadott palaesztinai beszédemet. De bizony, sajnos, még csak négy »dankbar« német se akadt, a ki azt megrendelte volna. – No de annyit mégis csak elértem, hogy a német sionistáknak Berlinben székelő központi bizottsága (Central-Comité der deutschen Zionisten) néhány évvel ezelőtt bekérte tőlem a palaesztinai beszédem német kiadványát, ezen beszédemnek a sionista mozgalom történetéről általa kiadandó munkában való felhasználása végett.

A mi pedig az osztrák-németeket illeti, megküldtem ugyancsak a német kiadású palesztinai beszédemet az osztrák keresztény-szociális képviselőnek is. De bizony, noha mindegyikük szépen megtartotta magának a füzetei, az árával adós maradt, s csakis egy cseh vezetéknevű képviselő küldte be az árát. Pedig hát az ezidőszerint feloszlatta levő birodalmi tanácsi mintegy száz képviselőből állott osztrák keresztény-szociális párt a létrejöttét egyenesen az én, a 70-es és 80-as években kifejtett parlamenti akcióim kihatásának köszönhetette, amikor még a (ma már néhai) dr. Lueger Károly ügyvéd ur dühös filoszemita »Demokrat« volt, s mint ilyen, keményen dikciózott a maga »Demokrat« párt-híveinek a népgyűlésein ellenünk antiszemiták ellen; mígnem aztán látva Bécs városa lakosságának az antiszemita hangulatát, hirtelen felcsapott antiszemitának, s ennek a révén lett belőle osztrák birodalmi tanácsi képviselő s mint Saulusból Paulus, antiszemita pártvezér, a minek köszönhetette azt, hogy Bécs városának a főpolgármestere és Német-Ausztriának a diktátora lett, a kinek most a halála után szobrot fognak emelni a bécsi Rathaus előtt. – Dr. Pattai Róbert ügyvéd úr pedig, a ki ugyancsak a 80-as években még csak egy 100 tag-

ból állott bécsi vendéglői asztaltársaságnak mint abban az időben volt egyedüli bécsi antiszemita alakulatnak volt az elnöke, a mely asztaltársaságban a lelket tartandó, mi egyik antiszemitapárti országgyűlési képviselőtársunkat küldtük fel többször Bécsbe nekik dikciózni, – mondom, dr. Pattai Róbert ügyvéd ur az ezidőszerint (mikor e sorokat írom,) felosztatva levő osztrák birodalmi tanács képviselőházának az elnökévé lett.

Én meg itt állok, már t. i. úgy állok itt, ahogyan állok. Válgjon nem iróniája, szatírája, szarkazmusa-e ez a sorsnak?!

Hát a tisztelt Drumont úrról, a párisi »Libre Parole« (Szabad szó) című, ma is több százezer példányban megjelenő antiszemita napilapnak a szerkesztőjéről és kiadójáról, meg a »Parti national« (Nemzeti párt) elnevezésű, ma is mintegy 30 francia nemzetgyűlési képviselőből álló antiszemita parlamenti pártnak a megalapítójáról és vezéréről mit szóljak? Ez a t. úr a 80-as években sűrűn levelezett velem, ő keresvén énvelem az összeköttetést, nem pedig én övele, – és megküldte nekem a »La France juive« (»A zsidó Franciaország«) című s egyéb számos, világszerte elterjedést nyert antiszemitikus irányú munkáit, hízegő dedikáló sorokkal beírva. Sőt még a fotográfiáját is megküldte nekem a következő dedikáló szavakat ráírva: »A Victor Istoczy, le courageux champion de la lutte antisémitique, – témoignage de cordiale sympathie. – Edouard Drumont.«

A dolog ilyenét állásában néhány évvel ezelőtt aztán azt gondoltam magamban, hogy, ha már egyszer az osztrák meg a birodalmi németekkel felsültem, a pezsgő vérű francziák tán nagyobb elismeréssel lesznek irányomban, s lefordítva francia nyelvre ugyancsak a fent említett palesztinai beszédemet, ennek a kéziratát beküldtem Drumont úrnak,

arra kérve őt, hogy mint a »Libre Parole« szerkesztője és kiadója, vagy adja azt ő ki s ajánlja a lapja olvasóinak, vagy legalább ajánljon nekem egy párisi könyvkiadó céget, a mely hajlandó lenne azt kiadni és terjeszteni. S mi történt, helyesebben, mi nem történt erre? Az, hogy az atyafi még csak nem is válaszolt a levelemre, se a parlamenti beszédem francia kéziratát nem küldte vissza, hanem még máig is magánál tartogatja. Pedig hát Drumont uram is az én, Franciaországban is élénk visszhangot keltett volt parlamenti agitációm folytán lett az, a mi lett: szerény újság-riportörből francia nemzetgyűlési képviselő, antiszemita pártvezér s hozzá gazdag ember; mert hisz az egyik könyvében azzal dicsekszik, hogy kiadott antiszemitikus könyvei olyan fenomenális anyagi sikert is értek el, hogy ennek folytán »az asztalfiókja tele van pénzzel«. (»Mon tiroir est plein d'argent.«)

Ilyen szerzett tapasztalatok után aztán – eléve örök emlékül azt a berlini dedikációs sörös kancsót meg a Drumont uram dedikációs fotográfiját, – végleg fel is hagytam azzal, hogy a külföldi (nálam boldogabb) antiszemitákra egyáltalán reflektáljak. Mert azokból a tapasztalatokból azt a nem annyira »üdvösséges«, mint inkább sajnos tanulságot merítettem, hogy az antiszemita mozgalmat internacionális úton nem lehet fejleszteni és vezetni. Nem lehet pedig ezt tenni azért, mert az egyes országokbeli antiszemita pártok prononszirt nemzeti irányú pártok, a mely jellegük kizárja azt, hogy más nemzetbeliekkel szövetkezve járjanak el. Hogy ne is említsem itt az osztrákok és a magyarok között fennálló antagonizmust, – ott van eklatáns például a francziák és a németek között fennálló kölcsönös ellenszenv, a mi lehetetlenné teszi ezen nemzeteknek egymással való kooperációját még antiszemitikus célból is. – Ez a jelenség pedig

már a 80-as években kezdett mutatkozni; mert csakis egyszer sikerült nemzetközi antiszemita kongresszust összehozni, és pedig 1882-ben Drezdában. Már a második, (és utolsó,) a szászországi Chemnitzbe pár évre rá egybehívott nemzetközi antiszemita-kongresszus – már a mi a »nemzetköziséget« illeti, – kudarcot vallott; mert azon majdnem kizárólag csakis birodalmi németek vettek részt. – Megy tehát minden országbeli antiszemita párt (már t. i. ahol agyon nem csapták, amint történt ez Magyarországon,) a maga útján, tekintet nélkül a más országokra; a mi pedig az antiszemitizmus ügyére nézve általában nagy hátrány, szemben az internaczonális szervezetet képező »Alliance Israélite universelle«-lel és a zsidóknak az egész világon »nemzetközileg« való kooperációjával.

V.

Az eddig elmondottakban ismertettem azt a rám nézve mostmár minden tekintetben túrhetetlen állapotot, (a melynek pedig több részletét itt még el is hallgattam,) a mely állapotba én a pártom agyoncsapátása folytán jutottam, s a mely állapotba az általam képviselt ügy is jutott.

Az általam mindkét tekintetben vázolt sivár állapotban mi mármost a teendő?

Hát elsőben is véget óhajtának vetni azoknak a folytonos utánjárással, utazgatásokkal, no meg még más egyebekkel is járó szertelen fáradalmaknak, a melyeknek immár 15 év óta kitéve vagyok a kiadványaimnak személyesen való terjesztése körül. Ezen a hazai nagyközönség: tisztelt jóakaróim s elvtársaim – a kik milliószámra vannak az országban – segíthetnének, – segíthetnének rajtam, a ki Isten kedvező kegyelméből immár a 69-ik életévemet élem, s így bizony rám férne egy kevésbé hányatott élet,

– segíthetnének pedig azzal, hogy az irodalmi kiadványaimat maguktól rendelnék meg, s ne várnák, mint tették eddig, azt, hogy én őket a lakásukon személyesen felkeressem. S ezért itt ezennel fel is kérem tisztelt jóakaróimat és elvbarátaimat, hogy karolják fel ilykép irodalmi kiadványaimat; rendeljenek pedig ezekből nemcsak maguk, hanem bírják rá barátaikat, ismerőseiket is arra, hogy ők is rendeljenek a munkáimból, – szóval, gyűjtsenek előfizetőket azokra minél nagyobb számmal. Tájékoztatom megjegyzem itt, hogy az előfizető-gyűjtésnek nincs semmi törvényi akadálya; mert az irodalmi művekre való megrendelés-gyűjtés, előfizető-gyűjtés, az 1900. évi 25. törvénycikk 2. §-a értelmében teljesen szabad, minden hatósági engedély vagy beleszólás nélkül. Én pedig az előfizető-gyűjtőnek minden öt gyűjtött előfizető után egy tiszteletpéldánnyal szolgálom.

Ne féljenek annyira velem, az »egyptomiak« által bojkottálttal még csak postai úton is érintkezésbe lépni; ne segítsék ezzel a bojkottot rajtam végrehajtani még ők is; mert valóban szegényletes dolog magyar emberek részéről annyira meghunyászkodni éppen azok előtt, a kiknek, az ó-kori történetírók tudósítása szerinti minéműségű eredetét a jelen fejtegetéseim során ismerttettem; holott a magyar bátran szembeszállt annak idején tatárral-törökkel, s azóta is szembeszállt némettel, muszkával és sok más ellenséggel.

Azok pedig, a kik – az én elvi ellenfeleim által a társadalmunkra gyakorolt terrorizmus hatása alatt – mégis annyira félnek a nevüket a postautalványon kitenni, – hát tehetnek esetleg úgy, amint tette azt egy pozsonyi ismeretlen jóakaróm, a ki fiktív név (álnév) alatt lapomnak, a »Jogi és Közigazgatási Útmutatóknak több példányára postautalványon előfizetett azzal, hogy az előfizetett lap-példányokat küldjem meg tetszés szerinti címekre.

Általában véve pedig t. jóakaróim ne feledjék, hogy, a mik életemben énvelem megtörténtek és megtörténnek, belém kapczáskodott ádáz ellenfeleim részéről, ugyanazok a dolgok övelük, a gyermekeikkel is megtörténhetnek a mi közös ellenségeink részéről; mert »Hodie mihi, eras tibi« (»Ma nekem, holnap neked«). Támogassanak tehát engemet!

Irodalmi kiadványaim jegyzékét itt alant közlöm,*) megjegyezve azt, hogy a Jeruzsálem pusztulását tárgyazó Flavius József-féle »A zsidó háborúról« (»De bello judaico«) című munka általam eszközölt magyar fordításának az 1900. évben nyomtatott négyezer példánya teljesen elkelt, úgy, hogy csak néhány házi példány van még belőle, s ennél fogva arra csak akkor fogadhatnék el megrendeléseket, ha egy vagy több Maecenas akadna, a ki legalább ezer példányra à Tíz korona előfizetne, s ezzel engem abba a helyzetbe hozna, hogy belőle második kiadást rendezhessek, vagy pedig, ha az ezen, összes irodalmi kiadványaimra szóló általános előfizetési fel-

*) A kiadásomban, jeien munkám megjelenését megelőzőleg megjelent s foiyton kapható irodalmi munkáim a következők:

1. »Jogi és Közigazgatási Útmutató«. Havi szakközlöny. 1911-ki XVIII. évfolyam. Előfizetési ára egész évre Három korona 50 fillér.

2. Flavius József, ó-kori héber történetírónak »A zsidók ősrégi voltáról« szóló vitairata. Magyar-latin; kiadás. 1903. Ára Hat korona.

3. »Tacitus, római történetíró a zsidókról.« Latin-magyar kiadás. 1903. Ára Egy korona.

4. »Istóczy Győző országgyűlési beszédei, indítványai és törvényjavaslatai, 1872.–1896. A képviselőház naplójából és irományaiból összegyűjtötte s kiadta önmaga.« 1904. Ára Tíz korona.

Ebben a kötetben a következő tartalmú beszédeim, indítványaim és törvényjavaslataim foglaltatnak:

I. *Zsidókérdés és honosítási törvény*, (1875. ápril 8. és 21. Interpelláció.)

hívásnak olyan nagy sikere lenne, hogy a Jeruzsálem pusztulásának a második kiadására is jutna költség.

Legfőképp pedig arra kérem fel itt tisztelt jó-akaróimat, elvbarátaimat, hogy a jelen »Emlékirat-félék és egyebek« című munkámat teljes erejükből karolják fel, s legyenek segítségemre arra nézve, hogy az a hazai nagyközönség minél szélesebb köreiben, esetleg második, harmadik sat. bővített kiadásban is, 50-100 ezer példányban elterjedést nyerjen. Ez a munkám a zsidókérdésnek egész dimenzióiban való megértésére nézve egy alapvető munka; s azért ezt a munkámat még maguk a zsidók is haszonnal olvashatják, mert belőle megtudhatják, hogy hányadán vannak önmagukkal, mivel ez a munka rájuk nézve az önismertetnek a kútforrását képezi, a melylyel én nekik bizonyára jobb szolgálatot tettem (s ezért nekem még köszönettel is tartozhatnak,) mintsem tett nekik például a »Világ« című napilap, a mely, mint fentebb említettem, elhithetni akarta velük, hogy »a zsidóság oly

- II. *Börzeadó, vasutállamosítás.* (1875. november 12.)
- III. *Románia.* (1875. december 17.)
- IV. *Uzsoratórvény.* (1877. január 23.)
- V. *A zsidó állam visszaállítása Palaestinában.* (1878. június 24. Indítvány.)
- VI. *A kisbirtoki földhitelügy.* (1879. márczius 29.)
- VII. *Mezőgazdasági érdekek.* (1879. november 19.)
- VIII. *A budapesti 1880. januári utczaí zavargások.* (1880. január 28.)
- IX. *Az »izraelita«, iskola-alap ügye.* (1880. márczius 11.)
- X. *Az egyetemi polgárok tervezett gyűlésének betiltása.* (1881. márczius 3. Interpelláció.)
- XI. *A vasvári kérvény.* (1882. február 18.)
- XII. *Tisza-Eszlár.* (1882. május 24. Interpelláció.)
- XIII. *Törvényhatósági kérvények az oroszországi zsidók bevándorlása ellen.* (1882. június 9.)
- XIV. *A tapolczai kérvény.* (1883. január 22.)
- XV. *A zsidó-keresztény házassági törvényjavaslat tárgyalása.* (1883. november 21.)

dicső kiváltsággal dicsekedhetik, melyhez fogható nincs az egész mindenségben, nincs a zenithen túl, a nadiron alul, a tejjutól jobbra és balra«, – vagy például, amint a »P. H.« tette, a mely viszont elhitetni akarta velük, hogy ők »übermenschszerü« (»emberfölötti«) emberek. »Hochmut vor dem Falle« (»Elbizakodottság a bukás előtt«), tartja a német közmondás, – s az én, előttük a rideg valóságot leplezetlenül feltáró fejtegetéseim »Memento«-ul szolgálhatnak nekik, a különben – ne csináljanak maguknak illúziókat eziránt, – rájuk nézve előbb-utóbb mulhatlanul bekövetkezendő szégyenletes bukás elháríthatására vagy legalább elodázására nézve. Mert, még ha egyszer én már nem leszek is, lesznek, következnek majd utánam (nálam szerencsésebb) mások, a kik az én politikai hagyatékomat képezendő országgyűlési beszédeim útján Európaszerte proklamált és más országokban gyökeret is vert és többé-kevésbé már érvényesült elveimet majd érvényre emelni és megvalósítani fogják, Magyarországra nézve is. –

XVI. *A zsidó-keresztény házassági törvény javaslat levétele a napirendről.* (1884. január 31.)

XVII. *Az italmérési regálé megváltása.* (1885. október 1. és 1886. január 19. Interpelláció.)

XVIII. *Börzeadó.* (1886. április 3., 14. és december 4. Törvényjavaslat.)

XIX. *A börzebírászkodás megszüntetése.* (1886. december 4. és 14. Törvényjavaslat.)

XX. *A hazai ipar állami támogatása.* (1890. márczius 19.)

XXI. *Az ingó dolgok részletfizetés mellett való eladásának szabályozása.* (1890. május 28., 31. és október 30. Törvényjavaslat.)

XXII. *Otthonmentesítés. (Homestead-exemptio.)* (1890. november 5. és 1891. április 25. Törvényjavaslat.)

XXIII. *Az államvasúti rendszer betetőzése. (A déli vasút.)* (1891. június 23.)

XXIV. *A követendő közgazdasági és szociális politika.* (1891. december 9.)

5. »Die Wiederherstellung des jüdischen Staates in Pa-

A második óhajlásom pedig egy politikai napilapnak a megindíthatása, – a mi lehetséges lesz rám nézve abban az esetben, ha a hazai nagyközönség, tisztelt jóakaróim és elvbarátaim, az irodalmi kiadványaimat, különösen pedig a jelen munkámat nagymérvű támogatásban fogják részesíteni. Mert mindaddig még csak gondolni se lehet arra, hogy az antiszemita politikai irányzat érvényesülhessen, amíg ez a napisajtóban kellőleg képviselve nem lesz. Már pedig a mintegy kétezerre menő magyar lap és folyóirat között ma alig van néhány, a mely a zsidókérdést egyáltalán fejtegetni meri, s ezek is inkább csak »kazárokról« mernek beszélni, s többé-kevésbé a »nyilvánosság kizárásával« jelennek meg, s így a nagyközönségre vajmi kevés hatásuk van.

Bezzeg másként van a dolog Ausztriában, Németországban, Franciaországban sat., ahol egy egész sereg antiszemita napi- s egyéb lap szolgálja az antiszemitizmusnak az ügyét. Magyarországon ellenben az a mintegy kétezerre menő hírlap és folyó-

lástina. Aus den Reden Victor Istóczy's, gehalten im ungarischen Abgeordnetenhaus während der Reichstage von 1872.–1896. Ins Deutsche übersetzt und mit Vorwort und Anmerkungen versehen, herausgegeben von ihm selbst.« 1905. – Ára Egy korona.

6. »A magyar antiszemita párt megsemmisítése s ennek következményei«, – a vele kapcsolatos képviselőválasztási térképpel, a melyen a volt antiszemita párti választókerületek vannak feltüntetve. 1906. – Ára Három korona.

7. »A magyar nemzetet megillető hely az európai népcsaládban. Történelmi, népismei és nyelvészeti tanulmány, (Étude.) Egyúttal válaszul a magyar nemzet ellen bel- és külföldön intézett támadásokra.« 1908. – Ára Három korona.

Valamennyi fentebbi munka, a kitett előfizetési ár beküldése mellett, portomentesen küldetik meg.

Az előfizetések címemre (Budapest, X., Tisztviselőtelep, Család-utca 33. sz.), vagy pedig, tetszés szerint, a »Jogi és Közigazgatási Útmutató« kiadóhivatala címére, ugyanoda, intézendők.

irat, csekély kivételekkel, mind Izraelnek a dicsőségét zengi, s azok a mi szemfüles, kotnyeles, »minden lében kanál« újságíróink mindenről a világon tudnak és írnak, hogy hol, mi történik és mi nem történik, s így még arról is tudnak, hogy mi történik a khinai császárné hálószobájában, s mi történik az északi meg a déli sarkon, a zenithen túl, a nadíron alul, a tejúttól jobbra és balra, s emellett czikkeznek, okoskodnak, csevegnek, fecsegnek, öltenek-kiáltanak, üvöltenek, ordítanak: – csak egyetlenegy dolgot nem vesznek észre, csak egyetlenegy dologról hallgatnak mint a hal: arról tudniillik, hogy a magyar föld mindinkább zsidókéze jut, s néhány évtized múlva teljesen zsidókézen is lesz, – a magyarság pedig földönfutóvá válva, menekül ebből az országból Amerikába, ahol maholnap több magyar ember lesz mint itthon az ősi hazában. Ekkép tehát a zsidó nemzet egy kardcsapás nélkül, a magyar sajtó részéről egyetlen, tiltakozást emelő szó nélkül meghódítja ezt az országot, a mely most egy Új-Judaeává készül lenni. Bizony-bizony, ha az ember mindezt elgondolja, majdnem igazat hajlandó adni a »Világ« azon kiszólásának, hogy »a zsidóság oly dicsó kiváltsággal dicsekedhetik, melyhez fogható nincs az egész mindenségben, nincs a zenithen túl, a nadíron alul, a tejúttól jobbra és balra«; s majdnem hajlandó igazat adni a »P. H.«-nak, hogy t. i. a zsidók »übermensch-szerű« (»emberfölötti«) lények.

Hogy a magyar hírlapok – és itt nem a zsidók által szerkesztett és kiadott lapokat, hanem a magyar emberek által szerkesztett és kiadott lapokat értem, – csekély kivételekkel miért olyan nagy zsidóbarátok, miért nem mernek a zsidókérdésben a magyarság érdekében állást foglalni, – annak az okát én körülményesen megadtam már ezelőtt harmincz évvel, a képviselőházban a budapesti egyetemi polgárok abban az időben tervezett antiszemita gyűlésének a

betiltása tárgyában 1881. évi márczius 3-kán Tisza Kálmán miniszterelnökhöz mint belügyminiszterhez intézett interpellációmát kísérő beszédemben, a mely parlamenti beszédemből közlöm itt a következő részletet:

»Én ugyanis nagy napilapok kiadói és szerkesztőségi viszonyainak a titkaiba beavatott egyénektől tudom, hogy nemcsak a fővárosi magyar napilapoknak, de még magának a »Pester Lloyd«-nak is megbuknia kellene, ha egyes-egyedül az előfizetési díjakra kellene nekik támaszkodniok, és a hirdetések elesnének. Az annonce, az annonce! Itt a nyitja a dolognak. A gombamódra szaporodó lapok nagy versenye mellett az előfizetési díjat aránylag alacsonyra keltvén leszállítani, a hirdetési díjak tartják a szuszt a lapokban. És kik nálunk úgy mint másutt is legtöbbszörre az annoncírozók? A reklám klasszikus hősei: a zsidók. Ám vegyék önök a kezükbe újságaink akármelyik számait, vessenek önök egy futólagos pillantást ezen újságok »hátsó fertályára«, és azon, nem is egészen új és mégis megdöbbentő felfedezésre fognak önök jutni, hogy az ott látható hirdetéseknek a fele, kétharmada, háromnegyedrésze zsidó-hirdetés. Da liegt der Hund begraben.

»Hírlapjaink tehát nem annyira az előfizető s így a magyar közönség részére s javára, mint inkább az annoncírozók, nevezetesen pedig a túlnyomó számú s egymással testvérileg szorosán összetartó zsidó annoncírozók részére és javára, miellenünk magyarok ellen iratnak, s így nem a magyar közönség, hanem a zsidó annoncírozók közvéleményét képviselik. Mert hát a zsidók bármely újságon, a mely merészkednék ellenük csak egy betűt is írni, igen könnyen boszút állhatnának azzal, hogy összebeszélés folytán, vagy pusztán természeti ösztönüket követve, nem küldenének be többé annonce-okat az illető lapok részére, s ezzel rövid idő alatt bukásu-

kat okoznák. Németországban, az antiszemitikus mozgalom fejlődése közben, egyes lapokat a zsidók ilyenképpen átok alá helyeztek, s vagy véglegesen felmondták nekik a hirdetéseket, vagy pedig bizonyos számú havi, évi büntetésre ítélték őket oly módon, hogy ezen idő alatt zsidónak nem volt szabad a kérdéses lapokba hirdetéseket beküldeni, – és sok esetben a zsidók célta is értek: több ilyen megfenyített újság alázatosan megkövette a zsidókat, s ismét kegyelembe vétetett.

»Ezzel a zsidó pénzzel korrumpált és zsidó jár-szalagon vezetett sajtóval mielőbb végeznünk kell: addig mindhiába erőlködünk a zsidókérdést megoldani.« –

Ezeket mondtam én ezelőtt 30 évvel, a képviselőház 1881. márczius 3-ki ülésében tartott beszédemben, s az azokban foglaltak állanak ma is. –

Mi lenne tehát mármost a teendő arra nézve, hogy a magyar sajtó, hivatásának megfelelőleg, a magyarság közvéleményének a zsidókérdés tekintetében is hű tolmácsa legyen, szemben a zsidó annoncirozók általa annyira respektált »közvéleményével«, s ezzel a zsidóság érdekeinek általa gyakorolt kultiválásával?

A legegyszerűbb mód erre nézve persze az újsághirdetéseknél állami monopolizálása lenne. Hisz úgyszólván a monopóliumok korszakát éljük, s ebben a tekintetben Budapest székesfőváros éppen napjainkban jó példával járt *elől*, az *utcai* plakát-hirdetéseknél községi kezelésbe való vételével. Arra nézve pedig, hogy az újsághirdetési ügy állami regálejogot képez, ott van a döntő bizonyíték abban, hogy még csak nem is olyan régen, minden egyes újsághirdetés után 30 krajczár hirdetési bélyegilleték volt az államkincstárba befizetendő a hírlapok kiadóhivatalai által, – a mely hirdetési bélyegilletéknek a

szedési jogáról az állam az újságaink folytonos rímánkodására annak idején lemondott.

Az újsághirdetések állami monopolizálásának a módja pedig az lehetne, hogy a kormány külön hirdetési lapokat adna ki, a melyeket aztán az egyes lapok kiadói részére önköltségen a rendelkezésükre bocsátana, s a mely hirdetési lapokat az egyes újságkiadók a saját lapjuk mellékletéül hozhatnának. Persze ez, t. i. az újsághirdetéseknek állami monopolizálása – a mely eszme legelőször a 80-as években németországi antiszemita körökben merült fel, – számos oknál fogva kivihetetlennek látszik lenni. – így tehát nem marad más hátra, mint a zsidó és elzsidósodott sajtónak az ellensúlyozásául egy hatalmas antiszemita sajtó-irodalmat teremteni, első sorban egy nagy magyar politikai napilapnak a megindításával, a mi az én ambíciómat is képezi.

Én azonban egy antiszemita irányú politikai napilap megindításába csak úgy foghatnék bele, ha az irodalmi műveimnek, főleg pedig a jelen, a zsidókérdésnek egész dimenzióiban való megértésére nézve alapvető munkámnak a hazai nagyközönség, tisztelt jóakaróim s elvbarátaim részéről való nagymérvű felkarolásával, a szükséges anyagi eszközöknek a birtokába juthatnék, vagy pedig, ha megfelelő tőkével rendelkező társat vagy társakat kapnék a vállalatomhoz.

Egyéb ambícióim, – mint az, hogy irodalmi műveimnek, főleg pedig a jelen munkámnak nagymérvű elterjedésével s esetleg egy általam megindítható napilapnak az útján, eszméimnek minél kiterjedtebb propagandát csináljak, – ezen az útonmódon rendszeresen leleplezve mindenki előtt az országban azt a merényletet, a mely az én elhatalmasodott ellenfeleim és szövetségeseik részéről a nemzetnek a vagyoni existenciája és társadalmá s ezzel maga a nemzet létele ellen is terveztetik nem-

csak, hanem a mely merényletnek a végrehajtása teljes erővel folyamatban is van, – s hogy ezzel felrázzam a nemzetet abból a lethargiából, a melybe a pártom megsemmisítése folytán esett, hogy ilykép az őt mostmár imminenter fenyegető nagy veszedelemnek a tudatára ébredjen, s így védekezhessék ellene, – s hogy mindezzel egyúttal elérjem azt is, hogy végre-valahára magamnak (nem: nyugalmas, mert én a nyugalmat nem keresem, hanem) az eddiginél kevésbé hányatott, hozzámvaló életem legyen, a mire, azt hiszem, eléggé rászolgáltam, – mondom: egyéb ambízióm, az adott viszonyok között – ezidőszerint – nincsen. Várom a további fejleményeket.

Szociálpolitikai pártszövetkezet (pártkoalíció). – *Képviselőválasztó elvtársainkhoz!*
– Mintegy két évtizede annak, hogy pártunkat, az »Országgyűlési antiszemita pártot« az akkori többi (azóta részben már megszűnt) politikai pártok tényleges koalíciója és az ellenünk alkalmazott hatalmi eszközök megsemmisítették; s így mi hosszú időre hallgatásra lettünk kárhóztatva.

Amióta aztán a nyílt antiszemita irányzatot képviselő pártunk, a képviselőházból kiküszöbölve lett, a mely párt a parlamenti pártok közti egyensúly és a normális parlamenti viszonyok fentartásához is lényegesen hozzájárult, – fenekestül felfordult az országos pártok közötti egyensúly, az egyik politikai s parlamenti válság a másikat követte, s a magyar politikai élet azóta soha nem tudott nyugvóponttra jutni, s nem is fog oda jutni mindaddig, amíg a bevallott, nyílt antiszemita irányzat a parlamentben újra kellőképp képviselve nem lesz.

Ezenkívül ott van a pártunk letiprása óta megindult s már-már nemzeti katasztrófa-számba menő óriási mérvű kivándorlás, a mely, ha továbbra is így tart, néhány évtized múlva tán több magyar lesz Amerikában, mint itthon, az ősi hazában, ahol voltképpen egy népkicserélődési processzus folyik, a mi vesztünkre. – Ott van továbbá a hazában élő nemzetiségek egy részének felzúdulása a magyarság ellen, a melyben ők – némely osztrák politikusnak a

menthetetlen eljárása folytán, a kik a parlamentjükben és a sajtójukban bennünket magyarokat folyton zsidómagyaroknak (Judaeo-Magyaren) csúfolnak, – ma már bennünk szinte csak zsidómagyarokat látnak. Ugyancsak a most említett bizonyos osztrák politikusok azzal, hogy rólunk, az egész világ által hallhatólag, folyton csak mint zsidómagyarokról szólnak, elidegenítették tőlünk az európai nemzeteket is, a melyek a korábbi időkben oly élénk rokonszenvvel viseltettek irántunk, de a melyek ma már a magyart meg a zsidót egyazonos, synonym fogalomnak kezdik tartani, (a mely »eredmény« előidézésében különben, másoknak is van részük, amiről, kímélet okából, itt nem szólok). – Ott van aztán a munkaadók és a munkások közti viszony feldúlása, a mely úgy az ipari, mint a mezőgazdasági termelést folytonos rázkódtatásoknak teszi ki. – Ott van az elsőrendű életszükségleteket képező áruczikknek folyton fokozódó drágulása, a mely a városokban már-már a megélhetést is lehetlenné teszi, s a mely a közvetítő üzérkedés túltengésének a következménye. – No meg ott van aztán a döghús és a mérgezett pálinka árulása sat. útján való ember pusztítás. Sat., sat. – S mindezek mellett ott van a földbirtoknak, az iparnak, a kereskedelemnek mindinkább idegen kezekre való jutása, s az ügyvédi, orvosi, mérnöki sat. pályákról mindinkább való leszorulásunk, – úgy, hogy a magyarság már-már úgyszólván a levegőben lóg a saját hazájában.

Ezt a pusztító, vérnélküli hadjáratot pedig ellenfeleink, pénzhatalmukon és sajtójukon kívül, a bojkott (a mi lényegileg a zsidó »cherem«) segélyével folytatják ellenünk, oly kép, hogy mindazokat, a kiket közülünk kizsákmányolási objektumul kiszemelnek, (pedig mindnyájan sorra kerülünk, ki előbb, ki utóbb, bármennyire meglapulunk is előttük,) s a kiknek a tönkretételén dolgoznak, – a kik azonban a tönkre-

tételük ellen védekezni merészelnék, vagy pláne a kik a rajtuk elkövetett jogtalanságot megtorolni akarják, – az ő jogi fogalmaik szerint már a védekezés is megbocsáthatlan bűnnek tekintetvén, – bámulatos szolidaritásuknál fogva, mindazokat, egész életükre, társadalmi, gazdasági, irodalmi, politikai bojkott alá helyezik, és pedig nemcsak őket magukat, hanem összes hozzátartozóikat is. A bojkott az Ő hadviselési módjuk, a mely vérnélküli hadviselési mód hogy még a legpusztítóbb háborúnál is hatályosabb, azt megmutatta az ámuló-bámuló világnak a közelmúltban a mohamedánság Bosnia annexiója alkalmából. Ezt a bojkottot pedig rajtunk nem annyira közvetlenül maguk a zsidók hajtják végre, mint inkább végrehajtják rajtunk, az általuk egy vagy más módon korrumpált vagy terrorizált saját nemzetbelieink, saját véreink, a (többsnyire csak a háttérben óvatosan meghúzódozó) zsidóktól való félelmükben, (»propter metum Judaeorum«). Az ily módon a mi sorainkban napról-napra, óráról-órára, száz meg száz, ezer meg ezer esetben előidézett pusztulás pedig a legtöbb esetben egész csendben, zajtalanul megy végbe, – amire aztán »La paix règne à Varsovie«, (»Varsóban béke uralkodik«,) miként annak idején a győztes orosz hadvezér jelentette a csárnak, vagy, miként Tacitus megírta: »Solitudinem faciunt: pacem appellant.« (»Pusztaságot csinálnak, s ezt aztán ők békének nevezik.«)

A magyar nemzetet a fentebb vázolt óriási veszedelemektől megmenteni törekedett pártunknak a megsemmisítésével elkövetett súlyos politikai hibát aztán még súlyosabbá teszi az, hogy egy oly pártot küszöböltek ki a parlamentből, a mely pártnak pedig a szociálpolitikai és közgazdasági programmpontjait sorban elfogadták úgy az azidőbeli s az azóta volt kormányok, mint a törvényhozás. Erre nézve utalok itt arra, hogy a többi között a vasutállamosítás, a

börzeadó (értékpapírforgalmi adó) behozatala, az uzoratórvény meghozatala, a borhamisítás törvényi tilalmazása, a szövetkezeti ügy meg a kisbirtoki hitelügy felkarolása, a gyáripár mellett a közép- és kisiparnak is állami támogatása, a telepítéd rendszer alkalmazása sat. mind a mi részünkről volt kezdeményezés és sürgetés folytán történt meg; az otthonmentesítésre (homestead-exemptióra) és az ingó dolgok részletfizetés mellett való (annyi visszaélésre okot szolgáltató) eladása ügyének a szabályozására vonatkozólag pedig szinte mi adtunk be annak idején törvényjavaslatot, a mely két tárgyra vonatkozó kormányjavaslatok ma már képviselőházi tárgyalásra készen állanak. Úgyszinte mi adtunk be annak idején törvényjavaslatot a börzebíróság eltörlése iránt is, a mely ügy, legalább a börzebírászkodás reformjának a kérdése tekintetében, ma már szinte megoldásra váró kérdés.

Most újjászervezendő pártunknak tehát, amint a múltban gazdag szociálpolitikai programja volt, s így ereszen is megvolt teljesen a létjogosultsága: úgy megvan és meglesz ez a létjogosultság a jövőben is, és pedig annyival is inkább, mert mi joggal magunknak vindikálhatjuk azt az érdemet is, hogy mi voltunk az első úttörői, a magyar politikában azóta általános érvényre jutott szociálpolitikai (társadalmi-politikai) irányzatnak, mert legelőször mi szálltunk a parlamentben szembe, a működésünk kezdetén korlátlanul uralkodott volt társadalmi és gazdasági Manchester-liberalizmussal, a mely azt hirdeti, hogy az erősebb jogosan nyomja el, jogosan pusztítja el a gyengébbet, s ebbe az egyenlőtlen társadalmi és gazdasági küzdelembé az államnak semmi beleszólási joga nincsen.

És aztán, hogyha a nyugot-európai államok parlamentjeiben képviselve van a bevallott, nyílt antiszemita irányzat, mint Ausztriában a 100 tagot

számláló s ma ott már domináló szerepet vivő keresztény-szociális pártban, Németországban a »Reformpárt« és a »Szabad gazdasági egyesülés« (»Freie wirtschaftliche Vereinigung«) sat. nevek alatt működő pártokban, Franciaországban meg a »Nemzeti pártban« (»Parti national«), – a mely összes nyugot-európai nyílt antiszemita pártok, a mi, a 80-as években működött volt »Országgyűlési antiszemita pártunknak« a példaadására alakultak meg és szervezkedtek, és az ő illető hazájuk kedvezőbb viszonyai között ma is sikerrel működnek, – bizonyára semmiféle próbaálló kifogás se emelhető az ellen, ha mi magyarok most meg viszont az ő példájuk után indulva, hasonló irányzatú politikai pártban tömörülünk, és pedig, annyi szerzett keserű tapasztalás után, a sorainkban előidézett annyi romlás és pusztulás után, nemzeti önvédelemből, tömörülünk.

Tesszük pedig ezt annál nagyobb joggal, mert, hogy az európai politikai antiszemitizmus terén mi magyarok voltunk a kezdeményezők, s mi vittük kezdetben a vezérszerepet, arra nézve elégséges itt utalnom arra, hogy az 1882. évi szeptember 11. és 12-ikén Drezdában, Szászország fővárosában megtartott első nemzetközi antiszemita kongresszuson mi magyarok három országgyűlési képviselő által, valamint a magyar sajtó több kitűnősége által voltunk képviselve, holott német birodalmi gyűlési képviselő csak egy volt ott és pedig Stöcker Adolf, a német császár udvari prédikátora, Ausztriából pedig egyetlenegy parlamenti tag sem, nem lévén abban az időben az osztrák antiszemita keresztény-szociális pártnak még csak híre-hamva sem; – s hogy ez a kongresszus egyhangúlag elfogadta az általam előre megfogalmazott s ott előterjesztett »A zsidóság által veszélyeztetett keresztény államok kormányaihoz és népeihez intézett manifesztumot«, (»Manifest an die Regierung und Völker der durch das Judentum

gefährdeten christlichen Staaten«.) – a mely manifesztum aztán a kongresszus végrehajtó bizottsága által negyvenezer példányban kinyomatva, megküldött az összes államok kormányainak, parlamentjeinek és hírlapjainak is.

Az újonnan szervezendő szociálpolitikai párt-szövetkezetnek a részletes programját a megalakulandó pártunk fogja majd megállapítani. Azért ehelyütt csak azt emelem ki, hogy a szociálpolitikai párt-szövetkezet a zsidókérdést illetőleg elfogadja egyik programpontul az időközben világszerte szervezkedett sionizmus fő-programpontját, a mely a zsidó államnak Palesztinában való visszaállítása posztulátumában nyer kifejezést, – úgy amint ezt a követelményt formulázták, a többi között, a Pozsonyban, az 1904. évi augusztusban megtartott egyetemes sionista világkongresszus, továbbá a magyarországi sionistáknak Budapesten, a belvárosi »Saskör« dísztermében 1905. május 21-kén, valamint az 1907. október 13-án ugyancsak Budapesten, az új városház közgyűlési termében megtartott nagygyűlései, legutóbb pedig a f. 1909. évi pünkösdkor Budapesten tartott sionista országos nagygyűlés is, a melyen két osztrák birodalmi tanácsi sionista képviselő is részt vett.

Ez a sionista szervezkedés a zsidók között pedig az általam, a berlini kongresszus üléséje alatt, 1878. június 24-kén, a zsidó államnak Palesztinában való visszaállítása tárgyában a képviselőházban beadott indítványom s az ezt kísérő beszédem nyomán indult meg, a melyek közül az indítványomat, emlékezet okáért, itt közlöm:

»Indítvány. – Jelentse ki a Ház, hogy az esetben, ha a keleti kérdés megoldásának és a Kelet jövője végleges megállapításának valamely fázisában az európai zsidóság vezérkörei vagy valamely európai állam kormánya részéről megpendítették azon eszme, hogy ne csak a keleti keresztény népek szabadság-igényei nyerjenek az európai érdekeknek megfelelő kielégítést, hanem a 18 száz évvel ezelőtt

feldúlt hazájából kiűzött zsidó népnek is végre-valahára igazság szolgáltassék azáltal, hogy hőn szeretett eredeti hazája: Palesztina, kellőleg megnagyobbítva, akár a magas porta souverainitása, avagy suverainitása alatt álló autonom tartományként, akár pedig Önálló zsidó államként visszaállíttassék, s ekkép a jelenlegi elszéledettségében az európai nemzetek haladását gátló és a keresztény civilizációt veszélyeztető zsidó nép, önmagának visszaadva, saját nemzeti kormány és nemzeti intézüciók jótéteményei mellett, rokon szemita törzsek közepette, az erőben lehanyatlott és visszamaradt Keleten mint egy életerős, hatalmas új elem, a civilizációnak hathatós tényezőjévé válhassék: – ez esetben a Ház óhajtása az, mikép a magyar kormány odahasson, hogy a monarchia külügyi kormánya az ily célú esetleges indítványt ne csak ne ellenezze, de sőt azt úgy európai érdekből, mint a monarchia s nevezetesen Magyarország érdekéből, saját részéről is támogassa.«

Ezt az indítványomat s az ezt kíséző beszédemet az azóta világszerte szervezkedett sionisták olyannyira méltányolják, hogy például a Berlinben székelő németországi sionista központi bizottság (Central-Comité der deutschen Zionisten) nemrég be-kérette tőlem ezt a (külön német fordításban is megjelent) beszédemet, a sionista mozgalom történetéről megírandó munkában való feldolgozás végett.

Hogy pedig a sionista aspirációk éppen napjainkban egyáltalán nem tartoznak az utópiák közé, – arra nézve döntő bizonyíték az is, hogy a török képviselőház elnöke, Achmed Riza basa nemrégiben oda nyilatkozott, hogy értesítsék európai fajrokonait, hogy »az alkotmányos Törökország szívesen látja a zsidókat, még az oroszországi és romániai zsidókat is, Törökországban«. Ami – mellesleg megjegyezve, – természetes dolog is; mert hisz a mohamedanizmus és a judaizmus, úgy általános világnézetük, mint társadalmi elveik, jogi fogalmaik, de több, köztük igen életbe »vágó«, »vérbemenő« nemzeti szokásaik tekintetében is, együvévaló, rokon elemeket képeznek. – Achmed Riza basa most ismer-

tetett kijelentésével kapcsolatban, mint szinte az idők jelét, regisztráljuk itt azt a múlt hetekben a budapesti napilapokban is közölt hírt, hogy az észak-amerikai zsidó szabadkőművesek köréből nagyarányú agitáció indult ki, Salamon király templomának Jeruzsálemben újra való felépítése céljából szükséges pénzüsszegnek az összegyűjtésére nézve.

A megalakulandó magyar szociálpolitikai pártkoalíció tehát a képviselőházban a sionisták törekvéseinek az előmozdítását is célul fogja kitűzni magának, nevezetesen elsősorban is oda fog hatni, hogy a magyarországi sionisták országos szervezeti szabályai, a melyektől a magyar kormány eddig a jóváhagyást következetesen megtagadta, jóváhagyásának, úgy amint a sionisták szervezeti szabályai a nyugot-európai államokban mindenütt kormányilag jóvá lettek hagyva.

Tekintettel mármost arra, hogy az általános képviselőválasztások, akár az eddigi választási törvény, akár az esetleg meghozandó új választási törvény mellett, nemsokára végbemennek, s tekintettel arra, hogy különösen a jelenlegi züllött pártviszonyok mellett, itt a legfőbb ideje, hogy újra akcióba lépjünk: párthíveinknek is előre készülődniük és szervezkedniük kell az általam javaslatba hozott »Szociálpolitikai pártszövetkezetben« (pártkoalícióban), a mely a 80-as évek »Országgyűlési antiszemitapártjának« a mintájára szinte koalíciós (szövetkezeti) alapon alakulna, a mely mellett, a közös program-pontokon kívül, minden egyes párttag megtartaná egyéb politikai – nevezetesen közjogi – kérdésekben a maga álláspontját, s így tagjai lehetnek úgy a 67-es politika hívei, mint a függetlenségi 48-as politika hívei is.

Evégből ezennel felkérem tehát képviselőválasztó elvbarátainkat, hogy addig is, amíg a »Szociálpolitikai pártszövetkezet« formáserint is megalakul,

velem érintkezésbe lépni szíveskedjenek, arra nézve is, hogy mely választókerületekben óhajtának pártunkbeli képviselőjelöltet állítani, ereszben megjegyezve részemről azt, hogy előttem már eddig is többen készeknek nyilatkoztak pártunk programja alapján képviselőjelöltséget vállalni, a további jelentkezéseket pedig örömmel fogadom, a törekvésünknek oda kellvén irányulnia, hogy az országnak minél több választókerületében állíthassunk képviselőjelölteket, a kiknek a legnagyobb része biztosra is veheti a megválasztatását, mert hisz köztudomásúlag az egész nép antiszemita érzelmű.

Általában pedig felkérem t. elvbarátainkat arra, hogy igaz ügyünket saját részükről telhetőleg támogatni szíveskedjenek, s a pártszervezés munkájában a segítségemre legyenek. – Budapest, 1909. évi szeptemberhó. Hazafiúi üdvözlettel *Br. Istóczy Győző*, 25 éven át volt országgyűlési képviselő.